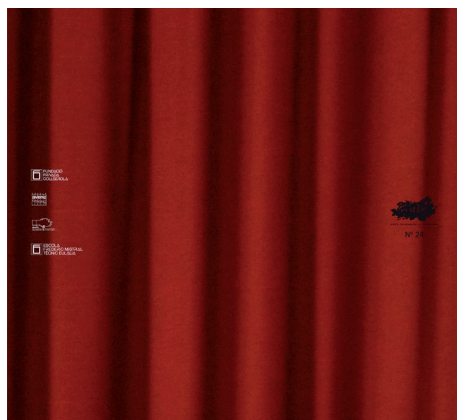
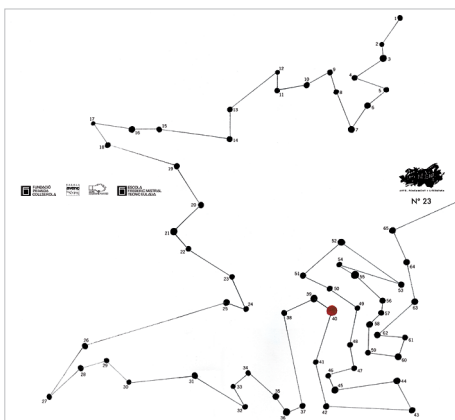
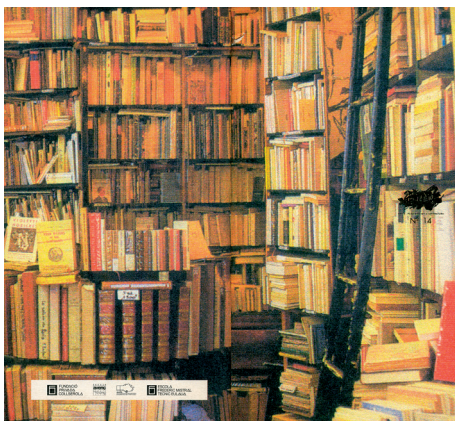
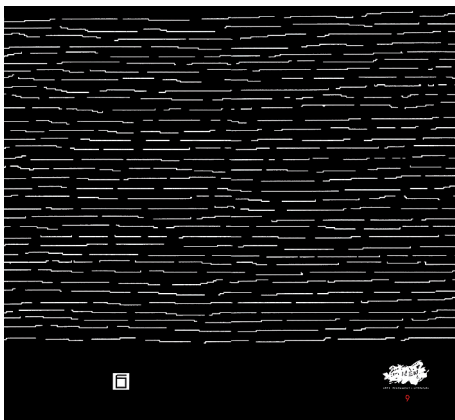
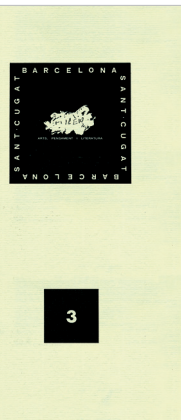

C R È D I T S

Edita: Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia,
Escola Avenç i Escola Ramon Fuster

Direcció i disseny: Xavier Aballí

“Mirèio” n. 25 2011

Sumari

Editorial	3
El primer editorial	5
Pensament	6
St. Jordi 2011. Primers premis Escola Avenç	9
St. Jordi 2011. Primers premis Escola Ramon Fuster	21
St. Jordi 2011. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	34
Arts Plàstiques 2011. Primers premis Escola Avenç	55
Arts Plàstiques 2011. Primers premis Escola Ramon Fuster	56
Arts Plàstiques 2011. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	57

FUNDACIÓ
PRIVADA
COLLSEROLA

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

Mirèio número 25

L'exemplar que teniu a les mans de la revista Mirèio és el número 25. Sí, ja són 25 edicions i 23 anys d'història d'una publicació que, des del número 2, va incorporar el lema "Arts, Pensament i Literatura". En l'editorial del primer número, del curs 1988-1989, expressàvem un desig i una voluntat: "...que el Mirèio sigui el reflex del pols viu, imaginatiu i creixent de les nostres escoles. I que tots, alumnes, pares i professors ens hi trobem reflectits i admirats". Esperem, en totes aquestes edicions, haver-ho aconseguit.

Si més no, ho hem intentat: a l'inici, amb les ressenyes de les conferències realitzades a l'escola, amb les propostes didàctiques, les recomanacions de lectures, el racó de la filosofia, les obres de teatre... També, amb la publicació dels guanyadors dels Jocs Florals de cada curs i, a partir del número 13, amb la de les fotografies dels treballs guanyadors en la Diada de les Arts Plàstiques.

Al llarg d'aquest temps, han passat moltes coses, tant pel que fa al projecte inicial de l'escola Frederic Mistral, com en el món de l'educació i la societat en general. 23 anys són força anys i no passen en va. Així, per exemple, el primer número naixia el curs 88-89, curs en què l'escola Avenç s'unia al projecte de l'escola Frederic Mistral, en aquells moments una escola de tres línies. Al cap d'uns anys, també s'hi afegirien l'Institut Tècnic Eulàlia (1995) i l'escola Ramon Fuster (1998).

Si fem un cop d'ull a tots aquests anys, veurem que els temes tractats a les editorials han estat força diversos. Alguns més abstractes, sobre literatura o sobre pensament; d'altres, més concrets, sobre l'actualitat educativa, sobre els projectes de la Fundació Collserola o sobre aquells fets de l'actualitat dels quals valia la pena fer una reflexió. Si els revisem amb deteniment, constatarem que alguns d'ells tenen, encara avui, plena vigència.

Per exemple, l'any 95 parlàvem de la Reforma Educativa, tot just estrenada i defensàvem l'educació com "un punt de trobada de la diversitat i la pluralitat" que "ha d'excloure plantejaments unilaterals que impedeixin l'arrelament d'aquests valors"; l'any 99 parlàvem de la responsabilitat de famílies i escola de "portar els fills i alumnes cap a l'edat adulta, entesa com autonomia (...). L'eina bàsica és un projecte educatiu compartit, fonamentat en el desenvolupament de la capacitat crítica i la construcció del propi criteri, i adreçat a dos objectius bàsics: l'autonomia personal i la responsabilitat social".

L'any 2001, fèiem una reflexió sobre la importància de l'estudi de les Humanitats; l'any 2002, de la crisi de l'educació i de l'allunyament entre la societat i l'escola; l'any següent, pensàvem sobre la guerra d'Iraq i de l'oportunitat de tractar-la educativament; més tard de la necessitat d'un gran pacte educatiu de país... i, així, fins a la darrera, l'any passat, sobre la importància de l'educació "per ajudar a apartar cortines i enderrocar murs i permetre veure què hi ha més enllà".

El conjunt de les editorials del Mirèio es constitueixen, d'aquesta manera, en un contenidor o en un mosaic que recull i expressa els diferents moments de la història institucional, educativa i cultural de les nostres escoles i del seu context.

Per altra banda, durant el recorregut d'aquest camí de Mirèio que ens ha dut fins avui, hem celebrat els 40 anys de l'escola Frederic Mistral (amb una edició especial de la revista), els 80 de l'Institut Tècnic Eulàlia, els 25 de l'escola Avenç, els 50 de Tagore-Ramon Fuster, el centenari de la concessió del premi Nobel de Literatura a Frederic Mistral (també amb una edició especial del Mirèio)... Esperem poder celebrar-ne molts més.

Ens trobem, ara, en uns temps de crisi i d'incertesa. Aquesta situació incideix també, de manera directa, en l'àmbit de l'educació. Hem de fer, entre tots, família i escola, un esforç per preparar els nostres fills i alumnes amb tot el bagatge necessari per afrontar el futur complex que s'obre davant seu. Cal donar-los una formació integral de qualitat, de la qual pensem que és un bon exemple la revista Mirèio: nascuda per donar cabuda a les inquietuds artístiques i creatives dels nostres alumnes i, també, per fer-los pensar, reflexionar, gaudir i anar "una mica més enllà".

Moltes felicitats per aquest número 25!

Fundació Collserola

El primer editorial

Sortosament, com deia Espriu, Apol·lo no corba i tiba el seu arc a totes hores. Quan ho fa, però, succeeixen coses admirables: els homes, les mules i els gossos dels aqueus són colpits a mort per les seves fletxes; una donzella de disset anys queda prenyada de llum i infanta un nen igual que el sol; i, a la vora d'un llac, una camperola és sobtada per una implacable solellada i cau, de front, sobre l'arena. Tots tres, Homer, Maragall i Mistral, canten la força i l'escomesa de les sagetes del déu de l'arc d'argent, de Febos Apol·lo, el sol. I és l'últim, el poeta Frederic Mistral, qui anomena la seva heroïna amb el nom de Mirèio en la seva epopeia de la Provença rural publicada l'any 1859. L'àvia de l'autor deia Mirèio a les noies per falagueria, amb el sentit de persona o cosa admirable. I és en honor de l'home que va escriure aquell poema magnífic que nosaltres hem volgut batejar amb aquest nom la revista que ara us oferim.

Mirèio manté també una analogia amb mirau, que vol dir espill, mirall, en occità. *Mirèio, arts i literatura* voldria ser, doncs, un mirall on es reflectís admirablement i amb nitidesa l'esperit creatiu, literari i artístic dels alumnes de les nostres escoles. I ajudés, alhora, a fomentar-lo i encaminar-lo cap a una possible maduresa. La revista voldria ser, també, receptacle i plasmació de les propostes didàctiques, teatrals, pictòriques i líriques que puguin sorgir arran de l'esperó d'aquest primer número. Al capdavant, pretenem que *Mirèio* sigui el reflex del pols viu, imaginatiu i creixent de les nostres escoles. I que tots, alumnes, pares i professors ens hi trobem reflectits i admirats. Perquè, a vegades, és bo que ens deixem ferir pels raigs d'Apol·lo, i és bo que se'ns "posi el sol al cap", de tant en tant, com als aqueus d'Homer, com a la donzella de Maragall, com a Mirèio.

Juny de 1989

CRISI

El Debat de Barcelona d'enguany ens proposava reflexionar sobre la crisi. En el díptic de presentació, es deia que "l'economia només és la punta de llança d'aquesta crisi, la sensació d'esgotament, de fi d'època, afecta de la mateixa manera a altres facetes del present: el joc polític i el judici estètic, els fonaments ètics de la vida en comú, els racons de la intimitat, la nostra relació amb el planeta o la capacitat d'imaginar mons possibles."

Al llarg de dos mesos, al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, de la mà de diversos pensadors, vam poder fer un viatge sociològic, filosòfic i científic a través de les reflexions que, sobre el tema, i des de diferents àmbits, ens van plantejar.

El viatge va començar un 17 de gener, amb l'escriptora **Soledad Puértolas**. En la conferència inaugural, CRISIS I FAULES, Puértolas ens va explicar que el millor remei contra la crisi és la medecina de la literatura. La literatura, va afirmar, ens permet evadir-nos, ens dóna esperança i, alhora, ens ensenya la màgia interior, que tots tenim, i que ens ajuda a viure perquè obre espais de llum en la foscor i ens mostra nous camins.

Va continuar amb **Saskia Sassen**, sociòloga, que ens va explicar com estan canviant les relacions entre TERRITORI, AUTORITAT I DRETS en uns moments en què certs països estan comprant immensos terrenys més enllà de les seves fronteres nacionals. La seva conferència, més que proposar solucions, va deixar-nos oberts molts interrogants sobre la globalització i sobre els nous models de relació entre territoris que s'estan generant. De fet, ja ho havia advertit en començar, ella no pretenia donar respostes sinó, al contrari, obrir nous camins.

Per la seva banda, **Gosta-Esping Andersen**, catedràtic de Sociologia a la Universitat Pompeu Fabra, ens va parlar de la crisi de la família i de la seva relació amb la demografia i LA IGUALTAT DE GÈNERE. Va destacar que, a Espanya, la població està disminuint un 2,5% cada any, i si segueix a aquest ritme, a finals d'aquest segle tindrà una quarta part de la població actual. La solució: segons Gosta-Esping, està demostrat que en els països en què les polítiques de conciliació laboral i d'igualtat de gènere estan més desenvolupades, és on hi ha més estabilitat matrimonial i, per tant, menys crisi de la família i, per tant, més fecunditat. Al contrari del que podria semblar, les famílies igualitàries són molt més estables que les famílies tradicionals.

François Julien, filòsof especialista en la Xina, ens va portar a viatjar a través del concepte de LA BELLESA. En aquest sentit, ens va parlar de la crisi de la bellesa a Europa i de la necessitat de qüestionar-nos l'universal europeu de bellesa, basat en singularismes, per pensar-ne un de nou, universal de debò, que seria un nou concepte rebel que ens portaria a voler descobrir coses noves. Per a això, cal mirar cap a altres cultures –al llarg de la seva conferència, Julien ens va fer viatjar pel concepte que tenen de la bellesa a la Xina. D'aquesta manera, evitem la uniformització; una uniformització que és contrària a la intel·ligència, a les experiències i a la raó.

De la mà d'un altre filòsof, **Avishai Margalit**, ens vam tornar a situar de peus a terra. Margalit és un acèrrim defensor de la necessitat d'EL COMPROMÍS entre països i, sobretot, de la importància de la moral en les relacions internacionals per evitar que els compromisos establerts es transformin en compromisos perversos –ell els anomena "rotten compromises". Es tracta, va afirmar, de posar la nostra condició d'éssers humans per davant de la nostra condició d'habitants d'un país concret i, alhora, d'assumir l'imperatiu que els problemes dels altres països també són els nostres.

P E N S A M E N T

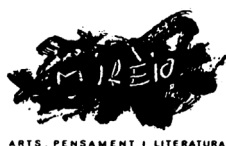
Amb **Eva Illouz**, sociòloga i antropòloga, i la seva conferència sobre L'AMOR, LA RAÓ I LA IRONIA, vam descobrir que els temps moderns, amb el desenvolupament de la psicologia, de la biologia i, actualment, de les noves tecnologies i la preponderància de la raó han fet entrar en crisi l'amor romàntic i l'han transformat en aliment per a la ironia: l'amor no es pot prendre seriosament perquè no és res més que el resultat d'uns processos químics (biologia) o de fantasies i traumes infantils (psicoanàlisi). Per Illouz, cal tornar a defensar l'amor com a camí cap al coneixement, tal com deia Plató, i fer-lo completament compatible amb la raó.

Després va ser el torn de **Jorge Wagensberg**, físic. Amb ell, el viatge el vam fer a través de la ciència i les maneres en què la natura, al llarg del temps, ha fet front a les crisis. Va defensar la ciència com a camí per analitzar-ho tot, a través de sistemes, i va proposar una equació per explicar els sistemes i les raons per les quals entren en crisi (complexitat + anticipació = incertesa + acció). Hi ha crisi quan la incertesa augmenta. Les crisis, però, són un camí per a l'evolució. De fet, el títol de la seva conferència afirmava que SI NO FOS PER LES CRISIS, ENCARA SERÍEM BACTERIS. També ens va explicar que estem en crisi perquè s'ha arribat al límit de tot i vivim en una enorme incertesa. Per això, és molt important que, quan aquesta incertesa es faci més lleugera, adquirim nous coneixements per fer-nos més forts davant les crisis futures. Per acabar, va parlar d'Economia Blava, de la necessitat d'invertir en coneixement i recerca i de la importància de fixar-nos en les idees i solucions de la natura, no perquè sigui intel·ligent, sinó perquè porta molt més temps donant respostes a les crisis.

Finalment, va arribar el torn de parlar de la crisi econòmica pròpiament dita. El viatge per L'ECONOMIA el vam fer de la mà d'un catedràtic de Política econòmica, **Antón Costas**. Al llarg de la seva conferència, vam saber que les crisis formen part de l'ADN de l'economia de mercat. Recordant el seu amic Wagensberg, va afirmar que, sense crisis, encara estaríem a l'època feudal. L'actual és una crisi forta perquè veníem d'un excés d'optimisme, excepcional i irracional, on tothom especulava i s'endeutava sense preocupar-se per res. Per fer-hi front, caldran mesures a curt termini i, a llarg termini, va parlar de política pública de control i, també, de la necessitat que, des de la societat civil, recuperem la capacitat de control i, sobretot, la capacitat d'indignar-nos davant certes conductes. Si no en som capaços, no podem esperar que els mercats es regulin per si sols.

El viatge es va acabar amb una escala a EUROPA, CRISI FINAL? durant la qual, **Étienne Balibar**, catedràtic emèrit de Filosofia moral i política, ens va parlar de la cruïlla en què es troba Europa com a projecte polític, a punt de desaparèixer. Hem d'evitar, però, que això s'acabi produint ja que, en cas contrari, caurem de ple en el camí de la desregulització salvatge, del desmantellament de les polítiques socials, de la privatització de les institucions educatives, de la comercialització integral de l'art i la cultura i tornarem a l'antagonisme entre nacions i al triomf de les ideologies xenòfobes.

Era el 21 de març i s'acabava el viatge a través de diferents aspectes de la crisi, proposat pel CCCB i la Fundació Collserola. Els assistents tornàvem a casa amb la maleta plena de nous aprenentatges que, segurament, ens permetran entendre, una mica més, la complexitat del món que ens toca viure.

vint-

Sant Jordi 2011

i-cinc

El conill patinador

Hi havia una vegada un conill que li agradava molt caminar sobre gel. Era el que en sabia més de tota la pista! Però la gent pensava: que estrany que un conill patini sobre gel. Un dia quan tota la gent va marxar a dormir va començar una tempesta molt i molt forta. Com la tempesta era tan forta la pista de gel es va trencar. Al matí, quan el conill va veure la pista es va preocupar molt. Aquella era l'única pista que hi havia en el seu poble. No podia patinar més!!! Al cap d'uns dies, però, la van arreglar i el conill patinador va estar feliç per sempre més.

Ariadna Solé Serrallach
1r de primària

Els dos germans

Hi havia una vegada un geni que inventava coses que encara no estaven inventades. Tenia un germà i els dos participaven en una competició de genis. Treballaven molt cada dia. Un dia tots dos es van adormir i l'endemà es van despertar en un altre món. Era el món dels adormits. No sabien com tornar. Per primera vegada van treballar junts. Van construir una nau i van poder tornar a casa. Cap dels dos va guanyar la competició però estaven contents perquè havien après a compartir. A partir d'aquell dia van treballar junts. Conte contat, ja s'ha acabat.

Òscar Sot Passerini
2n de primària

L'ase Volador

Hi havia una vegada un ase que vivia en una granja normal i corrent que es deia Ulublu i era de color marró, el seu primer amo l'havia deixat en un container.

Ara el seu nou amo es deia Joaquim i era un home molt vellet que des de petit li havien agradat els ases.

Un matí l'Ulublu estava menjant i de sobte va veure una gallina volant i va pensar: "volar no estaria malament" però un ase volant no és molt normal, i va seguir menjant. El dia següent va veure 7 caderneres volant i va tornar a pensar: "volar no estaria malament" però en aquell moment el gall més bonic de la granja li va dir: -tu volar? Tens una pota trencada, ets cec d'un ull i vols aprendre a volar. Quina bestiesa.

L'ase ho volia fer i ho volia provar i cada dia en tenia més ganes fins que un dia no podia més, cada dia veia que tothom podia volar gaudint del seu vol i va dir.... "Uuuuuuooooo". No s'ho podia creure estava volant!!!! Des d'aquell dia cada vegada que deia "Uuuuuuooooo" podia volar. Era increïble i divertit veure un ase volant.

Un dia l'ase estava volant i el gall més bonic de la granja també i es van trobar pel cel i el gall es va estranyar molt i l'Ulublu li va dir:- "no tot és impossible!!"

Nicole Van der Munnik
3r de primària

El llapis màgic

Una vegada hi havia una nena que es deia Carme que tenia un llapis màgic. Aquell llapis feia tot el que li diguessis: escriure, pintar, dibuixar. La Carme el que realment volia és que li fes els deures i els exàmens. Un dia tenien un examen i va utilitzar el llapis. Quan li van tornar l'havia fet tot bé perquè li havia fet el llapis. Li van posar un altre examen, fer un conte. La Carme sense cap problema va dir:

-Va!! Cap problema ja tinc el meu llapis màgic, no cal saber res.- va dir amb cara d'orgull.

Quan va ser el dia de l'examen la professora va dir:

-Vinga nois agafeu el boli blau.

La Carme va pensar desesperadament:

-Oh no!! No ho fem amb llapis!!

No sabia què fer perquè com que no tenia cap boli màgic.

La Carme va anar provant però no li sortia gens bé, posava:

La... que... si... no. No sabia què posar. Fins que la professora va dir:

-Doneu-me l'examen.

Tots li van entregar. Aquell mateix dia la mestra els hi va tornar corregits i la Carme havia tret la pitjor nota.

Estava molt trista però des d'aquell dia va aprendre que les coses s'han de saber, no fer-ho amb màgia.

Mariona Lacasta Tramunt
4t de primària

ARTS, PENSAMENT I LITERATURA

En John el pirata

Hola amics, sóc el John, sóc un pirata, però encara estic aprenent, el meu cap és el Capità Barba Llarga. A les masmorres tinc un petit amigueta, es diu Crik, és un cranc vermell que li agrada passejar-se per la cabina on guardem el menjar. Aquesta cabina és a la proa, i a la popa hi dormim tota la tripulació, inclòs el capità que, com és una mica grassonet ocupa la major part de l'espai, i a vegades amb els seus roncs tan eufòrics, no ens deixa tancar l'ull. A les nits m'aixeco i converso amb el Crik, també contemplo la mar i lluito amb espases com si ja fos un expert. Quan el sol comença a lluir, veig com els dofins salten a l'horitzó, fent petits xiulets. Però tot aquell moment emotiu es perd quan el Capità Barba Llarga es desperta i ens comença a posar en marxa. Llavors el cranc Crik comença a xisclar-me:

-Sempre el mateix! Aquest capità no sap els moments adequats en què ha d'aparèixer!

Jo el miro amb un somriure i em poso a alçar banderes, que és com diu el capità posar-se a treballar.

El Crik em segueix i m'ajuda a complir les ordres de Barba Llarga. El Crik comença a pujar el backstay, que és un cable d'acer que uneix el pal d'un vaixell amb la popa, fins arribar a dalt de tot on hi ha el post de vigilar amb un mirador molt gran per veure els vaixells enemics. En aquell moment va aparèixer un vaixell amb una bandera semblant a la nostra, amb una calavera. Es veia com un noi amb un mocador agafat al seu cap calb, ens mirava amb fúria. El vaixell es va apropar més, fins que es va parar i va començar a destrossar-nos el vaixell pirata, amb canons de foc; les cabines es van començar a cremar i les banderes també. Vaig mirar cap a dalt i el Crik estava en perill; vaig pujar pel pal fins que amb totes les meves forces, el vaig agafar i ens vam llençar al bot que hi havia flotant. Per sort ens vam salvar, però vam ser els únics, perquè de tota la tripulació i del Capità Barba Llarga no se'n va saber res més.

Un petó,
John.

Maria Tortosa Navascués
5è de primària

No era tan sols un amic

-No era tan sols un amic, no,
era el meu amor,
la meva claror,
la companyia,
la meva gran alegria.
-Era tots els bells colors del món,
la meva humil passió,
la consolació.
-Però un dia fred d'hivern,
es va anar enfosquint,
i el seu cor se li anava empetitint.
-Els seus bells ulls em feien plorar
nit rere nit. I no podia parar.
-Ningú sabia què li havia passat,
només que el seu amor
havia quedat amagat.
-Ell buscava la bona companyia,
però no la trobava per enlloc.
La va buscar i tornar a buscar,
però tot sol no la va poder trobar.
Jo el volia ajudar però la tristor em va fer callar.
Jo li volia prendre la mà,
però el fort vent no em va deixar.
-Tot de sobte va anar desapareixent,
dins les llàgrimes i el vent.
I se'n va anar volant dins l'immens firmament
tot pensant:
-S'estava equivocant?
Jo cada nit miro allà dalt.
Ell és l'estrella que fa l'univers gran.
I quan li puc demanar un desig,
ell em recorda que sigui feliç.

Laia Serrallonga Castells
6è de primària

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

El pidolaire

El sol neix entre les teules
de la freda ciutat,
i el fum dels primers cotxes
enverina el negre asfalt.

Presses ja a primera hora,
la rutina ha començat.
I és llavors quan el pidolaire
es desvetlla, desanimat.

Surt del seu jaç de brossa
i s'intenta incorporar,
però li costa, ja que els anys,
amb ell semblen voler acabar.

Agafa el seu barret estripat
i s'ajeu a l'humit carrer
esperant que algun ciutadà
tingui pietat d'ell.

Hi ha gent que passa a prop seu
i que se'l mira amb gran tristesa,
gent que dissimula, que no el veu
o que canvia de vorera.
Poca gent hi ha, però,
que sigui compassiva amb l'home.
Tot i així, enfebrat i bo
segueix a l'espera d'alguna donació.

Passat el llarg i apàtic dia
el pidolaire ha recaptat
tres monedes mal comptades
que ni per un mos li han arribat.

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

SANT JORDI '11

I és llavors quan el pobre home
es pregunta, amoïnàt:
Per què jo no puc ser com els altres
si de la mateixa terra en sóc nat?

I fou així com cada dia
visqué l'home, desitjant
que la deessa fortuna
el visités de tant en tant.

Tot i que ell sabia que era impossible
que el seu anhel es fes realitat
dins el cor encara hi tenia
esperança, fe i bondat.

I així ocorregué: un bon dia,
que ajagut al carrer s'adormí,
al despertar-se, al barret hi tenia
catorze bitllets de vint.

El pobre home, tot cofoi d'alegria,
s'aixecà botant i saltant
i per un moment a la seva vida
assaborí la felicitat.

Lluís Bassa Tomàs
1r de secundària

ARTS, PENSAMENT I LITERATURA

Càntir i l'Amulet

Em perseguien. Corria frenèticament, sense direcció, però amb un objectiu: escapar. La velocitat m'impedia veure a quants metres em trobava d'ells, però no tenia altre remei, sentia les fortes petjades trepitjar la terra humida, i vaig arribar a la conclusió que, si em girava, la distància entre la meva vida i la meva mort era ínfima, i feta d'aire, del mateix aire que em fetejava la cara i em tallava la pell amb rancor d'estar constituït per una matèria, i no ser buit i etern. Aquella podia ser l'última escena de la meva fugitiva existència. Si més no, jo em sentia lliure, a la meva terra, amb increïble avantatge tot i ser només un. Llavors la vaig veure, com apareguda del no-res, una nena petita, cantant amb un càntir a les mans. La melodia que sorgia dels seus llavis era dolça, misteriosa, estranya, enigmàtica; era tan especial que no existeixen adjectius per definir-la. De sobte va fixar-se en mi, i com màgia, el temps es va aturar i tot va es va tornar d'un color gris cendra. El món havia deixat d'existir, i només hi érem ella i jo. Va somriure'm, sense deixar de modular, i fent voleiar els seus rínxols vermells, va posar-se a ballar una bella dansa oriental, amb el càntir ben aferrat a les mans i els seus ulls violetes clavats en mi. No era precisament gran, devia tenir uns deu anys, però tot i així, les seves faccions, la seva veu, la seva olor, la pell suau i diàfana, tot la feia semblar una nimfa, la persona més sàvia que mai ningú en aquest planeta hagi pogut observar. De sobte, quan em tenia ben captivat i la meva vista no podia desviar-se d'ella, es va aturar: <<El teu nom>> va demanar-me amb la seva harmoniosa paraula. <<Alan>>. Aleshores va mostrar-me una àmplia rialla, va ajupir-se, i va regar la terra amb un líquid espès, vermell com... Sang, del càntir vessava sang. Astorat per allò que veia, no vaig adonar-me que el temps tornava a estar en marxa. Ella, tota graciosa, va assenyalar-me els bèsties que m'empaitaven, i encara mut pel que acaba de passar, vaig posar-me a córrer, com si la vida me'n depengués –bé, aquest era el cas. Finalment, quan l'oxigen començava a faltar-me, vaig trobar la meva salvació, la que feia minuts suplicava per acabar amb aquella horrible tortura de galopar fins a treure el fetge per la boca: una cruïlla. Per instint, que no era l'opció més segura ja que era l'instint el que m'havia arrossegat en aquella tràgica situació, vaig escollir el camí més amagat, ple de fulles seques, matolls i pins. Resava perquè passessin de llarg. Era el més probable ja que tenien cinc opcions d'errar-la, (encara que no es pot jugar amb l'atzar), i escollir el camí equivocat, i una opció d'encertar-la, i aquesta última significaria la meva mort. Llavors, entre les fulles de l'arbust en el qual m'ocultava, vaig veure un bell amulet. Era una mena de braçalet, fet de grans boles negres, de fang, amb una nina de drap al capdavant, no gaire maca i força malmesa, però si més no se'n distingia la figura. De sobte, podria dir gairebé bruscament, se'm va aparèixer a la ment la imatge de la nena misteriosa, seria seu? Impossible. Massa casualitats en un sol dia per a una persona com jo, que no creu en les coincidències. Aleshores, unes veus van alterar el meu dubte; ells. El cor em va començar a bategar amb força,

ESCOLA
avenc
avenc

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

SANT JORDI '11

i la por va apoderar-se'm de l'ànima. Fluixet, vaig utilitzar la tàctica que em deia l'àvia que emprés en aquelles ocasions: vaig posar-me a comptar. Un... Dos... Tres... Quatre... Quan estava a punt d'arribar al cinc, un d'ells va escollir el que faria possible la seva victòria, o bé la seva derrota. S'havia equivocat. Però encara no em podia tranquil·litzar. Vaig esperar mitja hora més que els seus passos s'haguessin dispersat per la clariana. Després vaig sortir del cau. Aquell cop m'havia salvat. Havia tingut sort. Però encara em bronzia a les orelles la veu d'aquell infant. Me l'havia imaginat? O havia estat producte del fort pànic? Potser realment havia estat allà? Ni idea. Segurament la pregunta seguiria absent en l'aire, fins que el meu cos exhalés l'últim sospir. Ningú ho sabia. Però un recargolat pla ja em voltava pel cervell. Tornaria en aquell bosc. En el futur, en una experiència semblant. I esperaria la dama del càntir fet de fang. Potser ara duria l'amulet. Al cap d'uns anys... Fugia.

Julieta Balasch Carulla
2n de secundària

L'ocell de la imaginació

El carrer és ple de gent. Passes neguitoses que es mouen ràpidament. Darrere cadascuna d'aquestes passes hi ha gent buscant aixopluc. Els núvols negres han decidit que és hora de llençar unes gotes d'aigua, com per tacar amb pintura invisible la ciutat. Tanta gent em fa posar nerviós. No m'agrada. M'assec en un banc i em dedico a observar la gent. Tothom va pel carrer, com és habitual, amb tota mena de gadgets de la darrera tecnologia: el mòbil 356-MC, el robot T-256... Ningú sembla assaborir el moment. Jo ho intento. Provo d'agafar cada segon com si fos el bombó més deliciós que s'hagi creat mai. No me l'empasso directament, sinó que deixo que es desfaci a la boca lentament.

Recordo que, quan era petit i anava en tren, m'agradava mirar la gent que hi havia dins el vagó. I m'imaginava a quina estació havien de baixar, amb qui s'havien de trobar o què havien de fer. El pas del temps m'ha fet perdre una part d'innocència i, amb ella, també ha marxat una mica d'imaginació. Decideixo tornar als vells temps: intento inventar-me una història amb aquella senyora que fa cua a l'agència interplanetària de viatges, aquella que va vestida de color beix i que somriu lleugerament. Els seus ulls són alegres; tenen, però, una punta de nostàlgia. El paraigües vermell que porta li resguarda els cabells castanys de la pluja. Miro al seu voltant i descobreixo que no va acompanyada. Deu ser una de les poques persones que no porta el robot T-256. És de mitjana edat. No sóc gens bo endevinant edats, però dedueixo que deu estar fregant els 50.

Es treu de la butxaca un paper rebregat, però no aconsegueixo veure'n el contingut. Ja ho sé. Deu ser una carta semblant a la que vaig rebre jo quan encara vivia a la terra, ja fa més de quaranta anys. Miro la senyora de reüll, sense que ella sàpiga que estic passant una mena de raigs X a la seva vida. La carta deu fer més o menys així:

"Estimat habitant terrícol número 400.967.003,

En aplicació de la nova llei L-24/3015, ens plau enormement comunicar-li que, d'acord amb el sorteig realitzat davant notari el dia 12 de novembre de 3015, tal com havia sol·licitat, el seu vol cap a Mart té prevista la sortida a les 17.40 hores del dia 3 de març de 3016, des de l'Estació Espacial Interplanetària Governamental EEIG-73 de Massachusetts.

Tal com el vam informar, dos dies abans del viatge, el dia 1 de març a la Sala AHT (Adéu Habitants Terrícoles) de la EEIG-73 tindrà lloc la celebració de la festa de comiat, a la qual podrà assistir acompanyat de les quatre persones que més li plagui convidar.

Confiant no causar-li cap molèstia i agraint per endavant la seva assistència a la festa de comiat, rebi una cordial salutació,
Comissió AHT"

M'ha quedat bé i tot! Molt real. Millor del que em pensava. Encara em queda, doncs, una mica d'imaginació. La senyora continua fent cua. Ha avançat relativament poc: uns dos o tres llocs. Deu tenir família, no? Ara ja entenc aquesta guspira de nostàlgia dels seus ulls verds! Després de rebre aquesta carta, el seu

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

SANT JORDI '11

marit en va rebre una altra. Havien fet Ctrl C, Ctrl V. L'únic que s'havien dignat a canviar era el número d'habitant terrícol. I també, per mala sort, el destí del vol. Ella a Mart, i ell a Júpiter. Un amor truncat per milers de milions de quilòmetres. Anys llum, de fet.

El motiu de tot plegat? El govern va decidir que, atès que no hi cabíem tots a la Terra, alguns anirien a viure a Mart, altres a Júpiter i altres a Saturn. Unes poques persones (terrícoles, com ens anomena el Govern), uns 5.000 milions, es podrien quedar a la Terra. La majoria d'aquest grup de privilegiats eren aquells que, sota prescripció mèdica, no els era permès fer el viatge. Ni jo ni la senyora que fa cua no figuràvem en aquest grup d'afortunats. El seu marit, tampoc. A mi m'havia tocat anar a Mart, com a la senyora de la cua.

Suposo que ni a ella ni al seu marit els agradava que els tractessin com a simples xifres llargues, igual que les matrícules de cotxe. L'única lleugera diferència era que darrere els nombres i lletres que es referien a les persones hi havia un tarannà propi, una personalitat pròpia. Però al govern, les personalitats no li acabaven d'agradar, no hi veia la utilitat. I si el govern ens encasella com a xifres, doncs apa, xifres i més xifres.

Guarda la carta i somriu. El somriure ensenya unes dents perfectament arrenclerades i blanques com perles. Deixar volar la imaginació m'agrada: fa massa temps que l'ocell ha estat engabi. La senyora avança una mica a la cua. Ja només li queden uns 5 minuts per ser atesa. Torna a somriure, perquè sap que d'aquí 5 minuts tindrà a les seves mans un bitllet per a la primera nau interplanetària que sortirà de Mart amb destinació a Júpiter. Però l'important no és el destí del vol, sinó la persona que la rebrà a la EEIG de Júpiter: el seu marit. I allà tornarà a mostrar les seves precioses dents. Ara somric jo, content del que el futur depararà a aquella senyora, fins fa uns 10 minuts desconeguda. Però ara ja sé el seu passat, el seu present i el seu futur. O no.

L'espera se li ha acabat i després de parlar un parell de minuts amb la caixa marxant alegre amb el ja seu bitllet a la mà dreta. M'adono que ha parat de ploure, que ara brilla el sol, que les passes no són tan neguitoses. M'agrada viure, fins i tot a Mart. Quan ja no puc distingir el paraigua vermell que porta a la mà i el vestit beix, torno a observar el carrer buscant una altra persona, una altra història.

Mar de Pablo Miró
3r de secundària

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

La vinya

Muntanyes ondulants de llicorella
traspuen el misteri de tendror,
com si la terra, en pura meravella,
florís extasiada a la claror.

Borrissol de finesa jo et diria
en l'aire i en la llum de les carenes,
obert de cara al cel de nit i dia
amb la saba de l'arrel entre les venes.

Camins que vas solcant per l'horitzó
i broden l'estendard del verd i el blau,
i a baix el torrentet de la frescor,
et donen aquest aire tan suau.

Pels ceps vaig passejant-me lentament,
els pàmpols apartant amb saviesa,
i tasto aquell raïm tan benfaent
que ens duu a l'interior de la dolcesa.

Així vull el teu most, ben espremut,
que l'aire em revindrà i les carenes.
Voldràs allò mateix que jo he volgut
i et sentiran a dins les meves venes.

Júlia Codina Sariols
4t de secundària

El món de la mala sort

Fa molts i molts anys hi havia un gran mag que treballava per la Natura. Però per allà també hi vivia una bruixa que l'odiava i va aconseguir posar malalta la Natura.

Al cap d'uns quants dies, els arbres es van petrificar! Tot estava fet un desastre i, just quan estava a punt d'explotar el planeta, el mag va dir:

- Traieu les mànegues, poseu-les a terra dins les clavegueres, i quan estiguen engegueu tota l'aigua del món.

I vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat.

Oriol Ros Roig
1r de primària

Blu, el conill que menjava

Hi havia una vegada un conill que es deia Blu. Vivia en mig del bosc dins d'un arbre. Cada dia menjava sota d'un arbre.

Un dia li va caure una pinya al cap i va dir – Què ha passat? I va veure un esquiol rossegant una pinya. I li va dir:- Vigila amb el que fas! Però, com que no sentia res, no va fer cas.

Va passar un dia i un altre dia i sempre era el mateix. Al final, va decidir anar-se'n d'aquell bosc. I va passar una cosa, que en comptes d'anar a un altre bosc, se'n va anar a una granja. Va provar la palla i va vomitar. I va dir: - Quina és aquesta gespa? I com no li va agradar, va decidir tornar al bosc de sempre, però encara hi havia l'esquiol.

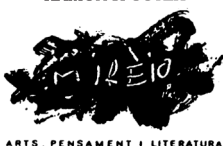
Va entrar al seu arbre i va fer un pla: he d'aprendre a escalar. Va fer-ho molts i molts dies. I un dia va pujar a l'arbre i li va dir:

- Ara em sents?

- Sí, et sento.

- Doncs escolta'm. Jo menjo sota del teu arbre. Podries fer que no et caiguessin les pinyes al meu cap? Mira, farem una cosa, tu menjaràs a una hora i jo a una altra. Cadascun menjarem a una hora diferent. I així ho van fer a partir d'aleshores, un a cada hora.

Ariadna Bernabeu Cruz
2n de primària

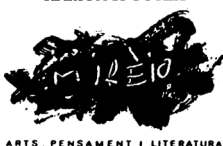
Les notes es barallen

Hi havia una vegada una nena que es deia Gaia. Un dia va començar a tocar el piano i va veure que la cançó no sonava bé. El DO li deia al RE, per què ets tu el que penja de la línia? El MI li deia al FA, tu sempre vols estar més amunt! El FA es queixava que li agradaria més estar en una línia en comptes d'estar en un espai i el SI preferia el contrari. Les notes s'estaven barallant!!!

Era tan gran el xivarri que ni tan sols la CLAU de SOL era capaç de posar ordre. Llavors la Gaia no va tocar més perquè, és clar, així no es podia! Com que les notes s'avorrien de no sentir tocar música, van decidir tornar al seu lloc. En veure-ho, a la Gaia li van venir ganes de provar de tocar un altre cop. Ho va fer i va sonar bé, i així va poder tornar a tocar.

Jo que també toco el piano amb la Gaia, ara, quan una cançó no em surt gaire bé, no sé si les notes es barallen o és que m'equivoco de tecla.

Chiara Rondelli Barranco
3r de primària

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

El somni d'una bossa

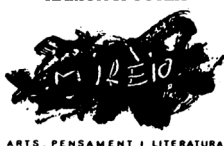
Hi havia una vegada, una botiga de roba on hi havia màgia. Tota la botiga tenia vida: roba, bosses, penja-robes i, fins i tot, la caixa enregistradora estava viva. Però, ara sí, comença el conte.

Hi havia una vegada, una cistella plena de bosses i una sempre era l'última, la que estava a sota. Aquella bossa tenia un somni: poder sortir d'aquella cistella ja que no tenia cap bossa amiga.

Un dia, quasi li toca a ella sortir de la cistella, però la botiguera no la va veure i va anar a buscar més bosses. Quan va tornar, li va posar totes les bosses a sobre. Van anar passant els dies, un dia i un altre dia... i la bossa va aconseguir sortir, i no perquè hi hagués una clienta, sinó perquè quedaven poques bosses. I aquell dia, es va trobar amb uns pantalons de color blau i molt grans que li van dir: -Si tu penses que sortint de la cistella t'agafaran, vas equivocada -. Però, de sobte, va aparèixer de darrere els pantalons una faldilla de color blanc i de talla mitjana que li va dir: - Estic segura que d'aquí pocs dies t'agafaran – li va dir la faldilla que havia escoltat la conversa.

Al cap de tres dies, la bossa va topar amb la bossa molt bonica i gran que també l'havien agafat, i va començar a parlar i a parlar de com havia passat la vida a la cistella. Va anar passant el temps i, de sobte, la botiguera les va agafar i les va donar a una clienta que tenia un estil molt estrany. La clienta va marxar a casa amb les dues bosses que tenien un somni.

Marta Peñarroya Calsina
4t de primària

Històries de Sant Jordi

Herois de les lletres es llueixen,
lletres i lletres al cervell,
conjunt de lletres al món sencer.

Móns estranys sense ningú,
però de cop...
Un sentir hi dóna joc.

Llegendes de dracs,
que somnien en contes,
també els nens i nenes somnien per guanyar.

Sant Jordi, Jocs Florals,
divertit i nerviós amb coses a la panxa,
disposats a guanyar, però si no ho fan, l'orgull s'emportaran.

Intercanvi de rosa, el llibre a la mà,
la gent ben contenta,
se'n va a comprar.

Llibres que et diuen: si us plau, tria'm a mi.
un llibre, li dóna un cop de colze a l'altre,
i ve cap a mi.

Milers de llibres per triar
el del cop de colze, el "guai"
ve de Badia per guanyar.

Contes parlants, que expliquen històries.
Milers de veus,
que surten i et trien.

Nerviosos, per Sant Jordi,
nerviosos, per guanyar.

Roger Mimó Cera
5è de primària

Em troben estranya

Aquesta és la història de l'Anna, una nena d'onze anys. Viu a Barcelona, en un piset amb els seus pares i, just al costat, té l'escola on cada matí a les nou ha de ser. L'Anna no és una nena qualsevol, sinó que és especial; de fet, té alguna cosa que la fa ser especial, però mai s'ha sabut què. D'altra banda, també és una mica peculiar, però això no té res de dolent.

Bé, com deia, és una mica peculiar perquè diuen que sempre porta unes ulleres diferents a les normals. Bé, no sé què vol dir portar unes ulleres normals, però l'Anna les porta diferents. Un dia les ulleres tenen floretes, l'altre dia tenen forma d'estrella, etc. I també fa coses que altres nens no fan.

Un dia, els companys de l'Anna, farts d'aquelles tonteries, van decidir dir-li alguna cosa. Ella que cada matí venia més contenta que un pèsol, es va dur un ensurt quan li van començar a dir: infantil; però què diuen, es va preguntar ella? Lletja, murmuraven els companys. Com ja sabeu, sempre hi ha algú que intenta defensar el bo, però aquest cop no era el cas.

L'endemà, l'Anna no es va quedar a casa ploriquejant, sinó que, valenta ella, va anar a l'escola, i així un dia i un altre dia fins que va dir prou!

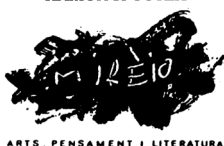
Va ser molta casualitat que la mestra va dir de fer una redacció de tema lliure. Va dubtar molt, però finalment va decidir que faria una redacció sobre el problema que tenia. A la tarda, va buscar i rebuscar diccionaris fins acabar el text.

El dia que s'havia de lliurar la redacció, la mestra va dir que es llegiria davant de tota la classe; per poc, a l'Anna, li agafa un patatús en sentir allò.

Quan va tocar el torn de l'Anna, es va posar vermella com un tomàquet i va començar a llegir. Ningú va dir res. Quan va acabar, es van sentir uns lleus aplaudiments que van anar augmentant. Ella es va quedar parada, no sabia què dir. Senzillament, va caminar cap a la seva cadira i va seure.

A partir d'aquell dia les coses van canviar, tot va millorar de mica en mica, és clar! La vida de l'Anna va ser una altra després que els seus amics es posessin a la seva pell.

Aina Norberto Casanovas
6è de primària

Gent

Dia 28 de gener, dilluns al matí: fa fred i és d'hora. Com cada matí, just llevar-me, arribo fins a l'estació de metro arrossegant-me pels carrers i, mentre l'espero, aprofito per fer els deu minuts de son que em faltaven. He d'anar a veure el meu pare, que ja és molt gran i no pot valer-se per si sol, potser necessita comprar... He agafat la cartera? I les claus del pis? Pensant tot això m'ha passat el temps i ja ha arribat el metro. Buscant lloc lliure on seure penso que no haver-me tret el carnet de conduir de jove va ser un error. Ara m'haig de desplaçar fins a casa del meu pare amb metro, passant totes les parades, fins a l'altra punta de la ciutat. M'acomodo al seient i em carrego de paciència per no acabar histèrica de l'avoriment que m'espera.

Llavors, em fixo en la gent del meu voltant; que diferents entre ells! Davant meu van dretes una noia jove, amb la seva filla d'uns quatre anys, agafada de la mà. La nena és com una nina: rosseta, ulls blaus i pell de porcellana. A l'altra mà porta un globus blau i el vigila amb la mirada amb por que no peti o s'escapi. Llavors em pregunto si aquella nena no hauria de ser a l'escola... qui sap. Prefereixo no capficar-me i seguir amb el meu entreteniment. Assegut a la meua esquerra, hi ha un home, amb ulleres modernes i americana, molt professional i seriós, amb tota la pinta de ser un empresari intel·lectual molt estressat. Està repassant papers, potser alguna reunió important, i no para de mirar el rellotge. M'està posant dels nervis la seva manera incansable i nerviosa de moure el peu dret a mil per hora. Decideixo canviar de persona.

Estació 2: entren tres persones noves. Una dona d'uns cinquanta anys, carregada amb bosses de supermercat, s'asseu al meu costat i deixa la compra a terra, s'eixuga la suor i sospira. Va vestida d'estar per casa i va despentinada. Em pregunto per quina raó ha triat fer les feines de casa i no tenir una professió. Llavors, treu de la bossa un llibre gruixut i es perd en un mar de lletres. Darrere de la dona, havia entrat un noi jove, segurament universitari, que ha anat a seure lluny de la gentada i s'ha posat a escoltar música. Va a veure els amics? Potser va a treballar a algun lloc per poder pagar el lloguer del pis... no ho sabré mai. Davant meu s'ha assegut un home amb una gavardina llarga fins als genolls, calb i amb ulleres de sol, tot i que avui el cel està ennuvolat. Es treu les ulleres i em mira fixament amb uns ulls foscos i inquietants. Inconscientment, porto la mà fins a la meua cartera i m'adono de la pinta de sospitós que té aquell home. És un delinqüent perillós? O un policia de la secreta? Tot això em fa mala espina.

Estació 3: uf! Que bé! Ha baixat l'home de la gavardina. També se'n van la noia jove amb la nena i l'empresari, que surt corrents així que la porta es comença a obrir. Entren dues dones: una que va amb tacons de vertigen que s'asseu davant meu, i una dona embarassada que es queda dreta. L'embarassada fa una cara de felicitat que s'encomana i no para de somriure a tothom. Deu tornar de la clínica amb bones notícies. Anirà a casa a dir-les al marit? O a comprar coses per a la criatura?... Em sobresalto en sentir una veu que gairebé crida i que surt

dels llavis pintats amb vermell sang de la dona que tinc al davant. Mira que hi ha gent!... No sé per quina raó m'hauria d'interessar assabentar-me de la seva conversa telefònica.

Estació 4: adéu a la dona dels tacons, la de les bosses del súper i al noi que escoltava música. Arriben dues persones grans: una velleta que només seure es posa a fer mitja i que sembla la típica àvia de la caputxeta vermella, i un jubilat. Tot i que hi ha seients lliures, el jubilat vol cedir el seu lloc a la dona embarassada, que el rebutja cordialment dient que baixa a la propera estació. "Quin home més amable", penso. Qui sap si després, quan baixi jo també, es posarà a parlar amb la senyora que fa mitja... Per cert, quan falta per a la meua estació? Ai! Si és aquesta!

M'aixeco d'un salt i em preparo a la porta. El metro para i baixo. Tinc tot un dia per davant i ara l'afronto amb més ganes. Surto al carrer i enfilo cap a casa del meu pare, amb mil coses al cap. Com sempre.

Maria Laiglesia Samaniego
1r de secundària

Somric

A la casa del carrer Sant Antoni, número 3, sona el timbre.

-Qui hi ha?- Pregunten.

-Jo!

Bzzzzzz! Pujo corrents les escales i entro.

-Tens el nas roig i estàs gelada! – Em diu ell. És un home gran, de 83 anys, i treballador. Se'l coneix com a “Pere de l'Elisa”, papa o iaio. També com a Bobo.

- No m'estranya! Si surt sense jaqueta!– Em renya ella. És una dona també gran, de 79 anys, i una gran cuinera. Se la coneix com a “Teresa del Me”, mama o iaia.

- On heu estat, avui?

- Al “fútbol”, i després...

- Han guanyat?– Em pregunta ell.

- Sí, 3-2.

- I després a on?– Em demana ella.

- Després a les “Finetes” i a fer un tomb.

Diu que sí amb el cap, com si aprovés el meu recorregut.

Entro a l'habitació, deixo la bossa, em trec les botes i entro al menjador. Estan tots dos en silenci. El Bobo està assegut a la butaca i fa els mots encreuats, amb el cap cot i concentrat. La iaia mira la pel·lícula, que tot just comença. M'assec al sofà amb ella i em dispo a mirar la “peli”. És avorrida. Molt avorrida. Miro discretament la iaia i veig que dorm. Tampoc no li deu agradar gaire. Espero que ronqui per agafar-li el comandament de la “tele” i poder canviar de canal.

- Què fas?! – Crida, quan ja he canviat.

- Canviar de canal.

- No. Posa TV3 que fan una cosa molt maca.

Poso TV3 i en pocs segons ja torna a dormir. Somric. Sembla mentida que se n'adoni, quan canvio de canal. Avorrida, agafo l'ordinador i entro al Facebook. M'hi estic una bona estona, entretinguda. El iaio acaba els mots, deixa el diari a sobre la taula i CLAC! parteix un “boli” per la meitat. La iaia es desperta sobresaltada, i crida:

- Pereeeee! Què ha sigut això?

- No res, el “boli” que no funciona.

- I tu creus que cal trencar-lo?

- Dona, així el distingim dels que funcionen.– Se'n riu del seu propi acudit.

Jo somric. Ella sospira i els dos es disposen a mirar la pel·lícula. Jo intento seguir-la, però és inaguantable. Passa una eternitat fins que se sent el soroll d'unes claus al pany.

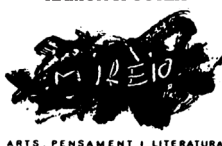
- Hola!

Entra el gran dels cosins que torna de treballar.

- Què fas, menuda? – Em diu a mi.

- Hola, Aaron.

- Vaig dalt a canviar-me!

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

SANT JORDI '11

- Adéu, Aaron!

Passa una estona i ja torna a ser aquí.

- Me'n vaig. Adéu família!

Just quan surt per la porta la iaia crida: - AAROOOON!

- Què vols!

- Hi seràs, a sopar?

- No. Adéu!

Se'n va remugant i la iaia sospira. Torna a mirar la "peli", però comencen a fer anuncis.

- Valga'm Déu! Un dia mos mataran de tants anuncis!- Remuga ella.

Somric. Però sé que en el fons té raó.

Ja continua la pel·lícula i estan en silenci un altre cop. De tant en tant se'n riuen, o fan algun comentari. Tot està tranquil, una cosa no gaire normal en aquesta casa. Vaig al lavabo i quan torno surten els crèdits.

- Què vols per a sopar? Llom arrebossat amb "pataques"? Et faig una truita? Sopa? Espaguetis?

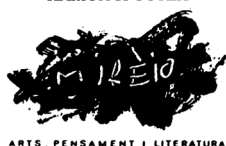
- No ho sé iaia.

- I el "no ho sé" com el vols, fregit o a la planxa?— Em diu ell.

- Ha,ha,ha.

I jo somric.

Emma Pujol Hodge
2n de secundària

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

El curs de la vida

La vida és com l'aventura de pujar una muntanya: néixer és com llevar-se de bon matí per iniciar un gran repte. Per aquest trajecte fa falta roba i calçat adequats, un bon abric, grampons, cordes, provisions de menjar i beure, i una càmera reflex. Tot això es transporta en una gran motxilla que es durà a l'esquena per sempre.

Així, doncs, s'inicia aquesta aventura. De petit, comences a caminar pel peu de la muntanya, entre boscos i camps sempre animat i content, i vas descobrint i fixant-te en les coses. Arriba un moment que has de decidir per on pujaràs fins al cim. L'etapa de l'adolescència és un moment d'incertesa i d'inquietud on es prenen decisions que determinaran els fets de la resta de l'ascensió per la muntanya. Un canvi, un moment determinant per al futur on decideixes el camí que se seguirà. Finalment, cadascú opta per pujar-hi per un vessant o camí diferent. Mica en mica, el camí comença a pujar més. Ja s'ha de començar a utilitzar els grampons perquè el pendent ja és considerable, igual que en la joventut i la maduresa. Hi ha troncs, pedres i altres obstacles que dificulten la marxa. Tot i així, s'ha de seguir avançant decidit. Ara ja hi ha una paret rocosa al davant per escalar, una etapa adulta per superar. Hi ha poquíssima vegetació i cada vegada sents més el fred. Fins ara tot ha anat bé, però de sobte sorgeix un imprevist de la vida. Un peu es col·loca en un lloc inadequat i perillós. Una relliscada. Sort que algú t'està esperant al costat per agafar-te quan més ho necessites i no deixar que caiguis muntanya avall. La vida continua, el transcurs del trajecte també. Comença a nevar molt fort i s'acosta una gran tempesta. Hi ha mala visibilitat i estàs cansadíssim, i si et pares ara et congelaràs. Cal seguir concentrat en l'ascensió. A algun company, però, el pot traïr una roca i caure al buit. Sense que s'hi pugui fer res, la corda cedeix i l'amic cau a l'abisme. Una pèrdua estimada. De vegades no tots arribem al final. Però s'ha de seguir, no et pots quedar allà parat al mig de la tempesta. Tens un camí per continuar i, encara que dolgui, encara pots ser feliç i gaudir de la vida.

Ja estàs arribant a dalt de tot. La tempesta s'ha calmat i és una oportunitat que s'ha d'aprofitar. Penses que ha estat un viatge molt bonic recordant-ne els bons records. Quasi sense previ avís, ja ets al cim. És la victòria d'haver arribat fins al final vivint tot d'experiències al llarg d'aquesta aventura que és la vida. Ara que estàs arribant al punt més alt ja ets a l'última part. La vellesa, inevitable. Des de dalt observes tot el que t'envolta. Recordes els bons moments i somrius, penses en els dolents i t'entristeixes, però el que és important és que has aprofitat i gaudit d'aquest llarg trajecte que és la vida. N'estàs orgullós i ara ja no t'importa res. Ja has assolit l'objectiu, el motiu pel qual eres aquí.

Marta Girbau Miralles
3r de secundària

L'escriptor

El televisor estava encès. Era l'única font de llum de tota l'habitació. Un parell de quadres relativament antics decoraven la paret. Un home dormia, tranquil, al sofà. Semblava que el món estigués completament aturat. No passava res. De cop va començar a sonar una cançó. L'home va caure a terra. Portava una camisa descordada i uns pantalons vells. Tenia un aspecte descuidat, deixat. La seva cara reflectia la mala època que estava passant. Anava mal afaitat i mostrava símptomes clars de manca de son. Va apagar l'alarma del mòbil i es va dirigir cap al bany, nerviós. Es va treure la roba i va començar a dutxar-se. L'aigua calenta li recorria tot el cos. Era una sensació difícil d'expressar. Tot seguit es va tornar a vestir, aquest cop amb una mica més d'elegància. Calia que anés a la petita editorial que havia publicat tots els seus relats. No tenia gaire èxit, però li agradava escriure i amb això es guanyava la vida. Quan sortia del seu petit apartament va veure de reüll una foto de la seva dona i el seu fill. Els dos reien i semblava que estiguessin dient alguna cosa a la persona que feia la foto. De sobte, l'escriptor va agafar-la i la va tirar a terra. Va agafar la porta i se'n va anar. Un gest de ràbia delatava la seva frustració mentre caminava cap a l'estació de trens.

No li agradava. Estava cansat d'anar amunt i avall amb transport públic i d'haver de pagar bitllets dia sí dia també. A més a més, tenia claustrofòbia i el tren de primera hora del matí no era el millor lloc per superar-la. Però era necessari i ho feia amb resignació. Un cop va arribar a l'estació de destí, va validar el seu bitllet i es va encaminar cap a l'editorial. Ja se sabia el camí de memòria.

L'editorial es trobava en un edifici força alt al centre de la ciutat. La recepció era un gran espai ocupat majoritàriament per butaques de pell. A la part de la dreta hi havia un restaurant i a l'esquerra, els ascensors. En va agafar un i va dirigir-se cap a la planta de l'editorial. Quan hi va arribar va apreciar el gran contrast de la resta de l'edifici amb aquella zona. Hi havia poques taules, pocs ordinadors i molt poca gent treballant-hi. La veritat és que hi regnava una austeritat absoluta. Ja li havien comunicat que estaven patint temps de crisi, però no s'havia imaginat que haguessin arribat fins a aquest punt. Una dona l'estava esperant a la porta d'un despatx. No la va reconèixer. No l'havia vist mai. Per l'expressió de la cara semblava força cansada.

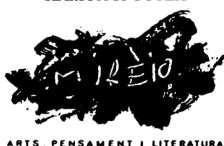
-Entri, entri –li va dir amb una veu tremolosa però serena. El despatx estava gairebé buit.

Hi havia una petita taula amb un portàtil que semblava nou i poca cosa més, a part d'una planta en un extrem de l'oficina. L'ambient era tens. Els dos van seure sense dir-se res. Finalment la dona va trencar el gel.

-Bé –va dir- no m'agrada fer-ho, però és la meva feina.

-No l'entenc.

-A veure... En primer lloc, tots els membres d'aquesta editorial li volem agrair que hagi confiat en nosaltres per a la publicació dels seus relats. Però la realitat és

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

que després del moderat èxit del primer llibre no ha aconseguit captivar els seus lectors, i el segon i tercer llibre han estat un fracàs.

-Sí, sí –va interrompre l'escriptor- Això ja ho sabia. Jo els vaig dir que estava treballant en el meu quart projecte i que tenia bones sensacions.

-Efectivament, –va dir la dona- però vostè ja sap que últimament hem fet reducció de personal, i la crisi econòmica ens ha portat al límit de les nostres possibilitats. El fet és que aquesta editorial tancarà d'aquí una setmana. Aquí té el seu salari. La dona va allargar la mà cap a ell. Li va donar un petit sobre de color marró.

-No pot ser, això, –va dir l'escriptor alçant la veu- però si ja em van dir que comptarien amb mi fins que es publicués el meu quart llibre!

-És per aquest motiu que estic parlant amb vostè. Sabíem que li havíem dit això, però ha d'entendre que fins i tot el director general es queda sense feina.

L'home va reflexionar i va concloure que eren coses que podien passar en temps com aquells. Continuava enfadat i decebut, però la raó el va portar a comportar-se amb dignitat.

-Està bé. Moltes gràcies per haver treballat amb mi i donar-me l'oportunitat de fer el que m'agrada: escriure.

Amb un moviment ràpid es va aixecar i va sortir del despatx.

N'estava convençut. La seva quarta obra era diferent de les altres. La sensació d'abandonament que va sofrir quan la seva dona se'n va anar, emportant-se també el fill, el va ajudar a l'hora de reflectir emocions i sentiments a l'escrit. Però tenia un problema. El final. No sabia com acabar-la.

Quan va arribar a casa seva estava segur de poder-ho fer. La indignació causada pel seu acomiadament li donava forces per acabar la feina. Va tancar-se a casa durant tres setmanes llargues, vivint del menjar que encarregava per telèfon a la pizzeria de la cantonada. Amb això, es va gastar els seus darrers estalvis. Finalment va enviar la novel·la al domicili del seu antic editor demanant-li un últim favor.

Uns dies després va rebre una trucada seva. Se l'havia llegit. Va comentar-li que era força bona. L'havia enviat a una altra editorial. Després d'una llarga pausa li va donar la notícia. Publicarien la seva novel·la.

El so molest i constant de l'ordinador no li feia perdre la concentració. El moderat èxit de la seva quarta obra li permetia gaudir d'una certa qualitat de vida i dedicar-se al seu pròxim llibre. S'havia pogut comprar un pis al centre de la ciutat. No tenia gaires luxes, però ell s'hi sentia bé. També havia contractat un bon advocat per demanar la custòdia compartida del seu fill. No ho havia aconseguit, però el podia veure força sovint.

Estava tranquil. El seu cinquè projecte començava a tenir forma i n'estava bastant orgullós i satisfet. Hi estava treballant quan va recordar que havia quedat amb el seu fill per anar al parc a passar l'estona. Va apagar el portàtil i se n'hi va anar.

Ja l'estava esperant. Tenia onze anys, però la seva maduresa i intel·ligència eren pròpies d'un adult. Anava ben vestit. Tot i la insòlita calor que feia per ser gener,

SANT JORDI '11

anava abrigat. Quan va veure el seu pare un somriure es va dibuixar a la seva cara. Va deixar anar la pilota que duia als braços i va engegar a córrer cap a ell. Li va fer una forta abraçada i va tornar a recollir-la. Sense dubtar-ho, la va passar al seu pare amb un fort xut. L'home va fer un control digne d'un jugador professional i la hi va tronar.

Després de més d'una hora jugant i corrent van seure, enfangats, en un banc. El sol es va amagar darrere uns núvols que anunciaven pluja.

-Ja has trobat una feina com la que diu la mare? –va preguntar-li el fill.

-No. La que tinc m'agrada i, com pots veure, em guanyo bé la vida.

-Però... per què no vas voler treballar a l'empresa de l'avi? –va insistir.

-Mira... La teva mare va insistir que agafés una feina estable i ben remunerada, però en aquella empresa hi ha massa gent. Massa moviment. I a mi m'agrada escriure. Probablement és per això que es va voler separar de mi.

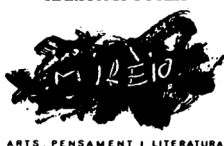
El cel es va enfosquir definitivament. Les gotes de pluja van començar a caure per tot el parc. La gent va marxar a corre-cuita, però ells dos no es van immutar. Els agradava sentir l'aigua en contacte amb els cabells i la cara. El nen es mirava el seu pare amb una barreja de sensacions. Els seus ulls reflectien admiració i incomprensió a la vegada.

D'una banda era el seu referent. Havia pogut seguir endavant amb la seva vida tot i la difícil situació, tan personal com econòmica, que havia viscut. Però no acabava d'entendre l'obsessió per la seva feina.

-I de què va? –va tornar a demanar el fill.

El pare va explicar detalladament la història que se li havia ocorregut uns mesos abans, amb la il·lusió i esperança que li agradés. La pluja es va intensificar. El temps anava passant i el desig de l'escriptor es va fer realitat. Fins i tot va anar més enllà. La sensació d'incomprensió que tenia el fill es va convertir en admiració. Una gran admiració. Potser el fill ho feia veure. O realment ho sentia i acabaria seguint el camí realitzat pel seu pare. Potser amb més problemes. Potser no. El temps ho dirà.

Arnau Comajuncosa Creus
4t de secundària

L'ocellet que volia ser vermell

Hi havia una vegada una mare ocell que va pondre ous a l'estiu, però feia uns ous de dos colors que eren groc i vermell. I quan es van esquerdar van sortir uns ocellets preciosos i tots eren vermells, menys un ocellet que era groc. Ell volia ser vermell perquè es pensava que el sol era vermell i ell volia ser com el sol i els seus germans i sempre li deia a la mare:

- Vull ser vermell com el sol i els meus germans.

I la seva mare li responia:

- Fill tu ets un ocellet màgic, només has de riure.

I l'ocellet va riure, es va tornar vermell i mai més va deixar de riure.

Júlia Cabré Surroca
1r de primària

vint-i-cinc

L'arc de sant Martí

Fa molts i molts anys a l'època dels romans no sabien què era l'arc de sant Martí. Un dia que plovia molt i molt un romà molt llest va dir:

-Què passa si plou i fa sol?

Els altres romans que no eren massa llestos deien:

-Res!!!

Però un dia va començar a ploure a bots i barrals!!! Els altres romans es van quedar bocabadats, tant, tant, tant bocabadats que ni es movien. Van veure una cosa de molts colors i el romà més llest va dir:

-Ja us deia jo que passaria alguna cosa, eh!!! Hem de pensar algun nom, "aviam, aviam, aviam", ja sé!!! "L'arc de sant Martí". És clar, perquè l'arc és allargat i de sant Martí perquè, perquè ah!!! perquè és el dia de sant Martí.

-Molt bé, molt bé- tots deien- t'adorem tots, has inventat l'arc de sant Martíiiiiii!!!!
I conte contat, conte acabat.

Carlota Ibar Subías
2n de primària

La meva àvia

La meva àvia sempre em ve a buscar a l'escola amb moltes ganes. Em porta un entrepà de xoriço que està boníssim!!!

Sempre em talla les ungles i ho fa perfecte. Quan estem sopant sempre aconseguix convèncer la meva germana perquè es mengi la verdura. Sempre ens explica contes a l'hora de sopar.

Ens ensenya moltes coses i ens porta a molts llocs.

Però el millor de la meva àvia és que m'estima molt i jo també l'estimo molt.

Víctor Garcia Durich
3r de primària

I per què, mare?

Hola! Estic escrivint el meu diari secret. Avui és el meu aniversari. La mare m'ha regalat un drap amb floretes, el pare un joc molt car; el pare em té molt mimada. Però el que més m'ha agradat, és el regal de l'àvia: aquest diari secret. Apa! Si encara no m'he presentat. Sóc la Sally Why. Visc a "Puerto Príncipe", la capital d'Haití. Tinc 8 anys i sóc molt feliç...

Mentre la Sally escrivia, el terra va començar a tremolar i tota la ciutat a poc a poc, va volar pels aires. Hi havia un terratrèmol! La Sally estava espantada, la seva casa va quedar destrossada. La Sally es va espantar tant i tant que es va posar a plorar.

Allò va durar molta estona. Quan va acabar, la mare em cridava amb veu de tristesa:

- Sally! Come with me! Please Sally!
- Mummy?
- Filla! - em va dir una mica més alegre.
- Per què plores mare?
- El pare...
- Què li ha passat al pare?
- El pare... s'ha mort – va dir desconsolada.
- I per què mare?
- Li ha caigut una pedra immensa, i aleshores... ha marxat.

Jo no entenia què era la mort. Al dia següent, tota la ciutat, era plena de periodistes de tot el món. Van venir uns periodistes de la televisió de Catalunya cap a mi. Em van posar unes màquines a les orelles que em traduïen tot el que em deien en aquell idioma tan estrany que es deia català. Ells m'ho deien en aquell idioma i jo contestava en el meu, l'anglès. La premsa m'ha preguntat si estava bé.

Aleshores m'he posat a plorar i he contestat:

- El pare s'ha..., s'ha...

Ja no podia més! He anat corrents a abraçar la mare. I li he dit que tot i que el pare fos mort, jo el recordaria sempre. I l'esperaré amb els braços oberts, per si vol tornar.

Bona nit, pare.

Marc Ramoneda Moreno
4t de primària

Què ha passat?

Hola! Em dic Tanit. Visc a Som Bou, un poblet a prop d'Alaior, a Menorca. Ara us explicaré una història que va passar quan tenia 11 anys. Un bon matí assolellat vaig anar a la platja, com cada dia, després de l'escola, i quina va ser la meva sorpresa? El mar estava enfosquit!!!

A l'hora de dinar els ho vaig explicar als pares.

- Deu ser la brutícia que tiren les persones al mar – va dir el meu pare.

Això em va fer pensar. Hauríem de treure tota la brossa del mar i així tornaria a estar l'aigua clara. Després de dinar, vaig trucar tots els meus amics i amigues del voltant de l'illa, els ho vaig explicar tot. També els vaig dir que truquessin als seus amics i així entre tots podríem treure tota la brutícia.

Ens vam posar mans a l'obra. Entre tots vam treure: llaunes, bolquers, burilles de cigarretes, bosses de supermercats, botelles de vi..., i fins i tot una roda vella d'un camió. Quan començava a fer-se fosc ja ho havíem aconseguit, no hi quedava res, dins de l'aigua, però seguia estant fosca. Vaig pensar que era perquè s'havia fet de nit.

L'endemà al matí, quan anava cap a l'escola, una velleta em va dir:

- Tanit, l'aigua del mar està fosca perquè una planta està desapareixent. Has d'aconseguir que a tota Menorca es replanti la posidònia. Quan ja no en quedi, ja no tindrem mar.

- Com es pot fer això? Com deu ser, la posidònia?- em preguntava.

Ho vaig anar a consultar a internet:

“POSIDÒNIA: L'alga de vidriers altina és una planta aquàtica que creix al mar Mediterrani. Malgrat el seu nom vulgar, no es tracta d'una alga sinó d'una planta superior amb arrel, tija, fulles i fruits, que podem trobar a les platges com a clara evidència de la seva presència en el fons marí, fins a uns quaranta metres de fondària. És la clau de l'abundant biodiversitat del mar. Aquesta planta és la principal causa de la transparència de l'aigua i de la quantitat de la sorra de les platges. Els prats de posidònia són un territori ple de vida que fa possible la transparència de l'aigua.”

Tenia raó aquella velleta. Ho vaig dir a tots els meus amics i aquests a tots els seus. Aquella mateixa tarda, ens vam posar a plantar posidònia i al cap d'uns mesos l'aigua va començar a ser més transparent. Quan s'anessin reproduint les plantes que ara estàvem replantant, l'aigua s'aniria fent més transparent.

Tot i així, ara ja tinc 33 anys, l'aigua no està del tot clara. Cada estiu molts banyistes l'arrenquen o la trepitgen. Aquesta planta s'ha de cuidar si volem seguir tenint un mar transparent. Si entre tots la cuidem potser algun dia el mar serà del tot clar.

Carla Moreno Ferran
5è de primària

Un record dins del meu cor

El meu avi Joan va morir el 4 de setembre de 2007. Jo l'estimava molt i em va deixar molt trista durant un temps. Cada cop que m'entristia pensava que ell seguia entre nosaltres i que ens protegia. Moltes vegades sentia la seva presència, sentia la seva escalfor, com si m'abracés.

La meva mare i els meus tiets ja havien començat a mirar tots els papers (les factures, els contractes...), també havien començat a mirar el testament. Un dia, va arribar la mare a casa i em va dir:

- L'avi ha deixat una cosa per a tu.

Era un àlbum de fotografies vell que ell tenia en una calaixera de la seva habitació. El vaig guardar a la meva "caixa de tresors". Al cap d'un temps, vaig decidir mirar-lo, m'hi vaig estar molta estona. Hi havia una fotografia d'un dia que havíem anat d'excursió, aquella fotografia em portava molts records i li vaig fer un petó. Va ser com si revisqués aquell moment. Ho vaig provar amb una altra i passava el mateix, vaig estar molt temps revivint els moments amb el meu avi.

Fins que un dia vaig pensar "què hi deu haver al final de l'àlbum?"... En aquell moment tenia setze anys. Vaig mirar l'última pàgina, era tota en blanc. Vaig estar rumiant molta estona i vaig decidir escriure això:

"Gràcies, avi, per deixar-me passar la meva infantesa amb tu".

En aquell moment em va caure una llàgrima, aquella llàgrima va quedar marcada en aquell àlbum com el meu avi en el meu cor.

Alexandra Bassols Iglesias
6è de primària

La música

Dormiré tota la nit
Recordant el pentagrama
Mirant si en el meu programa
Farà falta un do de pit.
Solament puc recordar
La nota que a mi m'ajuda
Sigui greu o sigui aguda
Doncs m'ajuda a compondre.
Dono voltes al solfeig
Reviso la melodia
Mireu quina simfonia:
Fa que m'agafi mareig!
Solemne és aquest himne
La cançó en clau de sol
Si hi posem un si bemoll
Donarà millor ritme.
Donaré un si sostingut
Repassant la partitura
Milloraré la lectura
Faré un to molt agut.
Sols posar-me dins del llibre
La música m'acompanya
Si el tempo no m'enganya
Dormiré tota la nit.

Anna Portet Sullà
 1r de secundària

Cartes sense resposta

Em dic Paok i visc a prop de la capital d'Israel. Fa uns dies que no trobo la meva mare, i m'agradaria que tornés al refugi. Si algú la veu, demaneu-li que em vingui a buscar perquè cada cop se senten més a prop les explosions.

M'agradaria que la trobéssiu perquè l'enyoro i tinc por d'estar aquí sol.

Sóc la Kianya i visc a Madagascar. Tinc tres germans més petits que jo i l'aliment que porta la meva mare no és suficient per a tots. Hi ha dies que algú se n'ha d'anar al llit amb l'estómac buit.

M'agradaria que el poblat no passés fam i poder menjar cada dia.

El meu nom és Saluka i sóc musulmana. Ja tinc dotze anys, així que per sortir al carrer he de portar el burka, un vel que em tapa tot el cos, però a mi no m'agrada. El meu pare m'ha escollit un marit que ni tan sols no conec.

M'agradaria que les dones poguéssim decidir què fer amb la nostra vida.

Em dic Xihong i sóc xinesa. Els meus pares em van abandonar en un orfenat quan vaig néixer. Sempre m'han lligat al llit perquè sóc una mica entremaliada. Ara tinc cicatrius de la corda que m'acompanyaran sempre. Cada dia espero que vingui una família a adoptar-me, i així poder allunyar-me d'aquest lloc.

M'agradaria que els nens no fossin mai abandonats ni maltractats.

Sóc en Thomas i visc amb el meu pare a Irlanda. Cada divendres quan torna de treballar obre una ampolla i beu. No sé el que és però es posa molt nerviós, dóna cops i crida sense parar. La mare i jo ens hem d'allunyar perquè ens podria arribar a fer mal.

M'agradaria que deixés de beure i poder ser una família normal.

El meu nom és Karishma, visc en un poblet de l'Índia. Cada dia m'aixeco abans que surti el sol i vaig a fer sabates a un edifici gran i vell. No tinc descans i el meu dinar són algunes restes dels amos. Me'n vaig a dormir amb les mans plenes de ferides i butllofes de filar.

M'agradaria poder anar a l'escola i aprendre a llegir i escriure.

Em dic Walika i visc a Etiòpia. Cada dia he de recórrer cinc quilòmetres per arribar a l'escola. Hi ha dies que no puc anar-hi perquè plou molt o perquè he d'ajudar la mare.

M'agradaria que hi hagués una escola més a prop i així poder anar-hi cada dia.

Em dic Toni i visc a Barcelona. Cada any espero amb impaciència que els Reis Mags d'Orient no s'oblidin de venir a casa meva a portar regals. Crec que encara no saben on visc...

M'agradaria que algun any trobessin el camí de casa i despertar-me amb un regal.

Carla Donado-Mazarron Garcia
1r de secundària

No pot ser així

Diuen que la lletra escrita perdura,
que les paraules se les emporta el vent.
Jo dic que no és així, no pot ser així.

Mai un escrit no podrà expressar
el que una sola paraula pot mostrar.
Tot i així és cert que
un cop dita la paraula no es pot recuperar.
Però, dic jo, a algun lloc ha d'anar.

La primera paraula d'un nen
no es pot esborrar,
una declaració d'amor
no es pot oblidar.
Sigui com sigui, han de perdurar.

Potser s'amaguen, juganeres, entre els núvols,
potser se'n van, entremaliades, cap a les flors,
o potser s'ajunten per formar
versos capaços d'enamorar i de crear
dolça alegria en aquell qui els sentirà.

Diuen que la lletra escrita perdura,
que les paraules se les emporta el vent.
Jo dic que no és així, no pot ser així.

Marta Sòria Heredia
2n de secundària

Bethany

Ruborizada hasta la médula, despegué mi mirada del suelo hasta mi ridículo mural de las esponjas de mar. Con lentitud posé mi mirada en la profesora que, indiferente, se aclaró la garganta forzosamente y se concentró en unas notas invisibles que supuestamente estaban escritas en el folio en blanco. Tuve el valor de mirar a mi público y observé que estaban sumidos en una batalla de bolitas de papel. Y eso era lo que más me dolía. La ignorancia, más silenciosa que un felino al acecho, lenta y sobre todo invisible a los ojos de nadie, excepto a los de la propia víctima. Ni siquiera tuvieron el detalle de burlarse de mí.

Casi me atraganto con el bocadillo de queso cuando alguien llamó a la puerta del retrete, mi usual escondite, con impaciencia. Con la tensión y el apesoso perfume del queso suspendidos en el aire, abrí nerviosa la puerta dos o tres centímetros y asomé la nariz. Y me la encontré. Se llamaba Bethany. Al parecer, había estado estudiando en mi colegio desde el parvulario, cosa que me extrañó.

Nunca la había visto antes, pero no estaba para contemplaciones. Apoyada en la puerta y con el bocadillo en segundo plano, me quedé anonadada y sonriendo como una lela mientras la niña gesticulaba con energía y no paraba de hablar, de hablar y de hablar. Estuvimos todo el recreo juntas, yo estaba encantada. Una vez hubo sonado la campana, empezamos a caminar hacia las aulas. Y mientras toda la masa de niños empapados en sudor subía a clase, yo no dejaba de sonreír. Tanto, que me dolían las comisuras de los labios, de lo ancho que era el reflejo de mi profunda satisfacción.

Ruborizada hasta la médula, despegué mi mirada del suelo hasta mi redacción sobre mi mejor amiga en la cual todos describíamos a nuestra amiga preferida del colegio. Suspiré prolongadamente y empecé con la barbilla bien alta a recitar el escrito que Bethany y yo habíamos redactado juntas como unas verdaderas mejores amigas. Expliqué detalladamente cómo nos divertíamos, que compartíamos nuestros bocatas y que intercambiábamos signos que sólo ella y yo entendíamos. También que un día hasta le presté mi Barbie favorita con el pelo recogido en una trenza larga y rubia, y que ella me contaba todo. Añadí pequeños detalles sin importancia, como que un día me salvó la vida dándoles una paliza a unos ladronzuelos. Lo había sacado de una serie, pero sólo fue una pequeña ayudita para acabar de rematar que “yo” tenía la “mejor” amiga del universo. Con la boca abierta y los ojos desconcertados, se miraban unos a otros. No lo entendía. Realmente ese desconcierto que no sabía interpretar no era el que yo buscaba. Miré de reojo a la profesora, pero no me encontré más que con su usual expresión aburrida e insípida. No, un momento, no era la misma. Bajo los gruesos cristales de sus gafas anticuadas pude ver, en su mirada perdida, una chispa de verdadero miedo.

La luna pálida se fundía en un abrazo con la noche oscura. Nuestros pasos resonaban por el callejón que conducía a mi casa. El olor a lasaña que salía humeante de la ventana de la cocina nos hizo caminar más rápidamente, para llegar a hincarle el diente. Cuando abrieron la puerta mis padres les expliqué que

había traído a una amiga a casa a cenar y que se llamaba Bethany. Esa noche, durante la cena, fue extraño. Ambos exageraban los gestos para hacer obvio que me seguían la corriente. ¿Pero de qué? Me estaban poniendo en ridículo delante de ella. Se portaron, incluso, como unos verdaderos maleducados.

Esa noche no dormí. Veía una y otra vez a Bethany en un rincón, un tanto desconcertada, mientras papá pronunciaba “Creo que ya hemos jugado bastante por hoy con la imaginación, es hora de irse a la cama que mañana hay colegio”. Se dio media vuelta y, sin ni siquiera decir adiós a nuestra invitada, empezó a llevar los platos a la cocina.

A la mañana siguiente, estaba encerrada en el baño del colegio con Bethany. Reconocí inmediatamente la voz de Carol, una de mis compañeras de clase. Al parecer no estaba sola. Pegué la oreja a la pared para poder entender de qué cuchicheaban. Según lo que entendí, Carol susurró con voz queda “...está verdaderamente loca. Al parecer siempre va pegada a una tal Bethany, pero ni siquiera existe. La he visto más de una vez hablando sola y viendo algo que nadie más ve. Creo que se ha planteado llevársela a un sitio especial. Me alegro. Supongo que la soledad le ha comido el cerebro...”. Y mientras las palabras golpeaban mi cabeza como un martillo, despegué el oído y clavé mis ojos en los de Bethany. Se le dibujó una ancha sonrisa burlona y soltó una risotada cruel. Se dio media vuelta, abrió la puerta y desapareció tras ella.

Aquella fue la última vez que vi a Bethany.

Blanca Andreu Arilla
2n de secundària

Jo sóc, tu ets

Jo sóc núvol de boira
que transporta pel cel
sentiments dolços com la mel.
Tu ets boira en un núvol
que transporta amagats
sentiments necessitats.

Jo sóc, tu ets.

Sóc, també, persona considerada
de paciència moderada;
però amb cor de gran capacitat
perquè l'omplis de felicitat.
Ets, també, persona vergonyosa
d'aparença graciosa, però amb cor de gegant
perquè hi guardis el meu encant.

Jo sóc, tu ets.

Júlia Reche Tejero
3r de secundària

Ric-ric-ric fan els grills

Hola! Sóc en Greg: home, calb, porter i potser multimilionari. Bé, ja sé que un humil porter d'edifici de pisos, per bo que sigui, és difícil que arribi a ser ric, però... potser ho entendreu millor si us explico la meva història.

Fa un mes, quan encara treballava a l'edifici Bang, tot just en acabar la feina i mentre anava caminant cap a casa, em va sorprendre una bona pluja. Jo, com sempre, no duia paraigua i vaig córrer a aixoplugar-me a la botiga de fruites i verdures de l'avi Pepet. Ja hi era molt a prop i vaig pensar que, de passada, podria fer petar la xerradeta amb el vell botiguer. Havent arribat a cal Pepet, em vaig endur una bona sorpresa en constatar que la botigueta de tota la vida s'havia transformat en una altra botiga amb més productes i amb un nou rètol que deia "Fruites i verdures Abdallah S.A.". Rere el mostrador hi havia un noi alt, prim i molt bru de cara que em va explicar que era pakistanès i que tot just feia tres dies que ell i la seva família havien comprat la botiga i que l'antic amo s'havia jubilat. Encara plovia i vaig entretenir-me a mirar les fruites i verdures així com d'altres productes que em resultaven del tot desconeguts. Em va cridar l'atenció descobrir, al fons d'una prestatgeria, un pot de conserva de tomàquet del tot artesanal. Vaig pensar que segurament l'avi Pepet se l'havia descuidat a l'hora de fer l'inventari. Em vaig decidir a comprar-lo i, com que no estava etiquetat i no se sabia quant valia, el nou propietari me'l va regalar molt amablement. Ja no plovia i tot decidit vaig enfil·lar el camí cap a casa. Un cop allà, ja eren les nou tocadetes, i vaig anar a preparar-me el sopar. Aprofitant el pot de tomàquet regalat, em vaig fer un arròs a la cubana amb un ou i un bon bistec per acabar. Aquella nit, mentre em rentava les dents davant del mirall, va començar la meva història. Resulta que al bell mig de la meva calba total m'havien sortit exactament deu cabells. No m'ho podia creure! Vaig quedar garratibat i, com que em pensava que al·lucinava, vaig rentar-me de nou la cara amb aigua freda. Però no, no era una al·lucinació. Com podia ser aquell miracle?

Què havia fet de diferent aquell dia? Què havia menjat? Menjat? Menjat... Aquesta era la clau! I si de cas era el tomàquet artesanal de l'arròs a la cubana? Ràpidament vaig tornar a la cuina, vaig obrir el pot i... apa, cullerada avall! Com un llamp em vaig posar davant del mirall per veure si l'experiment havia funcionat, però res; només hi havia els mateixos deu tristos cabells d'abans.

Trist i decebut, me'n vaig anar cap al llit. Però no podia dormir, el neguit em va fer llevar i altre cop davant del mirall... Ostres! Ja tenia trenta cabells. Més que feliç, em vaig començar a creure que se m'havia acabat ser un cap pelat i que ja em podia convertir en l'home més ric del món amb el meu pot de tomàquet màgic... Però què deia... Si encara no sabia si aquells cabells em durarien per sempre o bé em caurien tots al cap de cinc minuts. I, si de cas no em queien, només tenia un pot de tomàquet. Pocs calbs deixarien de ser-ho! I si l'experiment només funcionava amb mi? L'endemà, trasbalsat com estava, vaig agafar la baixa i tot seguit vaig trucar a alguns amics de l'associació de calbs "Les boles de billar", de la qual era soci. Els vaig dir que aquell dijous els convidava a tots a un sopar molt especial a casa meua, a les nou en punt. Un cop a taula, els vaig preguntar què em dirien

si els revelés un remei per a la calvície. Tots em tractaven de boig i reien. Jo, mentrestant, els anava servint arròs a la cubana, i un a un els anava posant el tomàquet. Un dels assistents em va dir que no en volia i, tot i la meva insistència, no hi va haver manera de posar-li'n.

Quan ja érem a les postres i ja estaven una mica cansats del misteri d'aquell sopar, va començar el prodigi. A tots els havien començat a sortir cabells al cap. Bé, a tots menys a un (el que no havia volgut tomàquet). Aquesta era la prova evident que es tractava d'un tomàquet miraculós. Tothom saltava d'alegria. De sobte, l'ambient es va escalfar: tots volien el pot. El pobre pot de tomàquet anava saltant de mà en mà. El vaig poder agafar i l'aguantava com podia mentre els explicava que entre tots podríem compartir l'èxit, però ja era massa tard. Se'm van tirar a sobre, vaig caure enrere i el pot va anar de pet dins la llar de foc. Ara tots eren crits de desesperació, però ja no s'hi podia fer res. El pot s'havia fet malbé. Tots els calbs, que ja no ho eren tant, se'n van anar de casa molt enfadats. Jo, més desesperat que tots ells, anava pensant què es podia fer i aleshores se'm va encendre la bombeta: aniria a buscar l'avi Pepet i li preguntaria si tenia més pots de tomàquet.

Vaig demanar-me un segon dia de baixa, dient que tenia un virus molt fort i vaig tornar a la botiga d'aquells pakistanesos tan amables a preguntar si sabien on vivia l'avi Pepet. Vaig tenir sort. El vellet vivia en un casalot del barri antic. Sense perdre ni un instant vaig plantar-m'hi, vaig prémer el picador de la porta tot neguitós i la porta es va obrir.

Era ell! De seguida vaig anar al gra. Li vaig explicar que havia trobat a la seva antiga botiga un pot artesanal de tomàquet i que l'havia trobat tan bo que em preguntava si li'n quedaria algun altre. Em va dir que sí, i em va parlar de totes les altres confitures que feia, però jo només tenia ulls i orelles per als tomàquets! Em va acompanyar al soterrani de la casa, que feia de magatzem, i... no m'ho podia creure! Se'm van il·luminar els ulls. Tenia caixes plenes de pots de tomàquet! Potser n'hi havia més de cinc-cents. Immediatament, li vaig dir que sí. Ja estava fet. Aquella mateixa tarda hi aniria amb una furgoneta de lloguer i els diners.

A les sis de la tarda ja tenia tots els pots carregats. Era a punt de ser multimilionari, l'home més ric del món! Corrents –ja era l'hora de sopar– vaig anar a fer-me un arròs a la cubana, vaig obrir un pot de tomàquet i me n'hi vaig tirar força. Aquella nit era la meva nit. Em vaig instal·lar assegut al lavabo davant del mirall.

Van passar tres hores. Res, ni un pèl més. Potser aquest pot de tomàquet estava caducat... Ràpidament i una mica espantat vaig obrir un altre pot. Ja tenia la cullera a punt. Una altra vegada cap al mirall, i de nou, res. Un altre pot inútil! Ai, ai i ai! Tenia el menjador ple de pots. I si tots fallaven?

Fa dues setmanes que menjo arròs a la cubana; ja m'he acabat cinquanta-set pots de tomàquet. Mentre em quedin pots hi ha esperança... Cada dia penso que seré ric, ric, ric; però, és clar, ric-ric-ric també ho fan els grills!

Guillem Royo Magrané
3r de secundària

Enguany, el primer premi de 4t de secundària en la categoria de poesia ha estat declarat desert.

La desinspiració

Aquest cop sí, estava tenint problemes d'inspiració, però no pas dificultats d'inalació d'oxigen, sinó problemes d'inspiració en el sentit de manca de creativitat. És per aquest motiu que em trobo ara mateix en una sala d'espera d'un *inspiròleg* envoltat de pacients *desinspirats* i amb el rostre neutre i despistat.

Quan em fan entrar a la consulta, em rep l'*inspiròleg*, que és un home gros, amb ulleres i amb cara d'estar inspirat (sort, perquè si un *inspiròleg* no està inspirat, com se suposa que ha de fer la seva feina?). Em col·loca una mena de barret amb llums al cap i em diu que al meu cervell no hi ha ni gota d'inspiració, que segurament es va escapar a través de la meua boca mentre badallava algun dia i que a hores d'ara ja deu ser ben lluny i possiblement amb un nou propietari.

Li pregunto quina medicació he de prendre per a recuperar la inspiració i ell em diu que només existeix medicació que t'augmenti la inspiració, però que en el meu cas, que no en tinc gens, no es pot fer res.

De què serveix un *inspiròleg* si l'únic que fa és dir-te que no estàs inspirat i no t'inspira?

Vaig provar de dir-li el que en pensava d'ell i de la seva professió però no em va venir res al cap a causa de la meua falta total d'inspiració. Crec que fins i tot es va sentir malament de veure'm tan inexpressiu, perquè va decidir donar-me una petita part de la seva inspiració.

Aleshores, gràcies a la poca inspiració que l'*inspiròleg* m'havia donat vaig pensar que si algú s'havia quedat amb la meua inspiració, jo també em podria quedar amb la d'algú altre, i la persona més inspirada que hi havia al meu voltant en aquell moment era, per descomptat, l'*inspiròleg*.

- Doctor! Vingui, vingui...

I quan va ser suficientment a prop, li vaig obrir la boca i li vaig fer escopir tota la inspiració que contenia, que va entrar per la meua orella i es va instal·lar al meu cervell. Crec que mai no m'havia sentit tan inspirat. Li vaig donar les gràcies a un *desinspirat inspiròleg* que no sabia ni aguantar-se les ulleres i que feia cara de babau, i me'n vaig anar de la seva consulta feliç d'haver retrobat la inspiració.

Adrià Sanz Busquets
4t de secundària

El secret horitzó

Lluny de la grisor,
lluny de l'indiferent,
trepitjo el meu camí
cercant el desitjat paisatge,
cercant jardins
... per descobrir.

Sé que canviaran,
una i altra vegada,
els colors dels meus somnis.
Sé que travessaran boires,
les meves emocions
... fins a conèixer el secret horitzó.

Ferran Mora Tomàs
1r de batxillerat

Verd i una mica de groc

Ho recordo com si fos ara. Estàvem sols a la platja de Cavalleria, el meu rellotge marcava dos quarts de quatre del dia que fos del mes d'agost. Havia sentit a parlar de tu moltes vegades, però em trobava per primer cop davant d'aquells ulls verds i una mica grocs que deies tenir. Érem feliços construint castells de sorra a la vora del mar, sense presses. Es feia fosc i el rellotge encara marcava dos quarts de quatre, o això ens semblava a nosaltres. El motor de la Zodiac ens va fer despertar i l'oncle Pau ens va fer saber que ens tocava separar-nos. Recordo encara aquell petó que marcava l'adéu, un petó de compromís, molt forçat, sense gaire sentiment. No sabíem si les nostres vides tornarien a coincidir, ens ho havíem passat la mar de bé.

El meu rellotge marcava dos quarts de quatre d'un dijous qualsevol del mes d'agost. Havia anat a fer un geladet a Sa Gelateria de Fornells amb els meus cosins, abans de tornar cap a Barcelona, com marcava la tradició. La vainilla, desfeta per la calor, regalimava pel cucurutxo, mentre jo, assegut al moll de Gregal, amb els peus tocant l'aigua, deixava enrere, amb una mica de mandra, un estiu ple de records i bones sensacions. La meua vista va topar amb un color verd i una mica groc que em començava a ser familiar. Després d'uns instants d'una barreja entre timidesa, inseguretat i vergonya, vaig comprovar que m'havia reconegut. Feia molt de temps que no la veia, però les seves faccions i el seu caràcter em seguien sent molt especials. Aquell cop va ser el meu pare qui em va recordar que l'agost s'acabava i la gran ciutat ens esperava amb els braços ben oberts.

El rellotge de l'estació marcava dos quarts de quatre d'un dia de tardor que no goso recordar. Vaig pujar a l'autobús amb els auriculars penjant del meu jersei preferit. Un jersei Gap de color negre amb ratlles blaves que m'havien portat de Nova York. Tenia gana, només havia dinat un tall de pizza que havia sobrat de la nit anterior, però no volia menjar res més. Mastegava un xiclet de maduixa, neguitós, mentre murmurava, amb un anglès molt rudimentari, un tema de Coldplay que se sentia de fons. No sabia el nom de la cançó, però m'agradava. El viatge se m'estava fent etern. Finalment, la noia amagada al darrere dels altaveus va dir: propera parada, Ronda General Mitre-Ganduix. El cor se'm va accelerar per moments. Vaig baixar de l'autobús i vaig creuar el carrer quan el semàfor encara pampalluguejava. El nom que constava a l'encapçalament de la carta que havia rebut feia poques setmanes havia d'encaixar amb el d'algun carreró d'aquells. No podia estar gaire lluny. Anava amunt i avall buscant el famós número 9 del carrer d'Alacant, fins que em vaig retrobar amb el color verd, tan familiar fins aleshores, amb el corresponent toc groguenc que el feia peculiar. Ho recordo com si fos ara.

SANT JORDI '11

El meu rellotge està aturat, però estic segur que passen dos quarts de les quatre i que avui és cinc d'octubre de l'any dos mil deu. Estem estirats a la sorra del que abans era la platja de Cavalleria, al nord de Menorca, i de la qual només es conserva el far i una petita caleta de pedres de difícil accés. La seva mà acarona la meva esquena i, en veu molt baixa, entre petons, ens expliquem a l'orella la nostra història, recordant vells temps. Sembla mentida que vuit anys enrere els camins marcats per a les nostres vides es creuessin en aquest mateix punt, i avui estiguem aquí, plegats, rient de com en podíem arribar a ser, d'innocents, de petits. O potser encara som petits? Es fa fosc, però aquest cop ningú no ens marca el nostre adéu. Tanco els ulls.

Albert Gran Alcoz
1r de batxillerat

Sublimació de nostàlgia

Pacient i ansiós resto sol;
plora verd al meu voltant...
Davant dels teus ulls bado foll,
llum intensa i bategant.

Uns llavis addictes a tu,
mel espessa i fluïda...
Xiuxiueig que em porta ben lluny
tot parant l'*oïda*!

Parla d'un estiu ja subtil,
la brisa fresca i humida;
i anhelo el teu cos tan febril
en aquesta llunyania...

Mariner a terra ferma,
poeta cec que naufragà,
en la sorra una bella estrella
que ja mai més no s'esborrarà.

Goretti Cirera Ferrer
2n de batxillerat

Passeig per la nostàlgia

En sortir el sol d'aquell gèlid dos de desembre, es llevà i sentí com la debilitat avançà un xic més en la conquesta del seu esperit. No estava segura de quin era el corc que li rossegava l'ànima des de feia mig segle, però tenia la certesa que ni el present ni el futur tenien esperances dipositades en ella.

Com cada dia, es disposà a fer un tomb, tot i que era conscient que el seu estat de salut no era el més òptim per fer-ho. Dubitativa, reflexionà diverses vegades sobre si havia de fer el rutinari volt, ja que la seva veu interior es debatia entre les ganes de recórrer el poble que l'havia vist néixer i el temor a l'exterior i a la nova situació que regnava a la contrada. Tot i així, finalment, l'optimisme vencé les pors i sortí del seu refugi.

Passejant, s'adonà que els carrers que antigament es feien ressò de les seves paraules, ara romanien impassibles a la seva mirada malenconiosa, com si la seva presència fos del tot imperceptible.

La indiferència mostrada per aquells murs la portà, irremeiablement, a recordar els vells temps de glòria en què solia estar en boca de tothom. Havia traduït els batecs dels cors dels seus paisans i això la convertí en la joia més preuada de tots els qui la coneixien. Ara, era només un trist fantasma que deambulava amb el cap cot, emmudida per l'oblit, el seu botxí. Es sentia com una anciana que, en els seus temps de joventut, havia estat l'estrella de cabaret, com la joguina que envelleix el dia de reis, com el gos abandonat en una calorosa tarda d'estiu. Havia deixat de ser útil, i ni res ni ningú, tret del paper, recordava quins eren els acords de la seva cançó. Per viure, necessitava la fama, el renom i sentir la multitud cantar la seva tonada; però, ara tot això no era res més que cendres de l'ahir, i l'absència d'aquest foc vital l'emmalaltia.

Continuà el seu camí, tot allunyant-se cada cop més de la civilització que l'havia arraconat, sense saber que el seu destí li tenia preparada una agredolça sorpresa. S'endinsà en els camps de blat sense rumb fix. La llum del sol li impedia la visió; així doncs, féu un gir de cent vuitanta graus, tot donant-li l'esquena a l'astre rei i, va ser llavors, quan, entre l'or dels pagesos, albirà una modesta masia erosionada pel pas del temps. La curiositat l'arrossegà cap al vell mas i, quan poques passes li restaven per sentir la fredor dels maons, escoltà una simfonia que li va resultar gratament familiar. Indiscretament, s'avocà a una finestra, que comunicava amb un rústic menjador on restaven asseguts un home i una dona d'edat avançada, i deixà que el caliu de la seva conversa encengués una petita flama dins seu. Hipnotitzada per aquella insòlita visió, romangué immòbil fins que la parella es retirà de l'estança. Aleshores, decidí retornar a la seva llar i, evadint-se en els seus pensaments, descobrí que quan morís tothom que formés part de la generació d'aquell ancià matrimoni, ella també hauria de travessar la llacuna Estígia al costat de Caront.

Començava a ofegar-se en el mar de les seves llàgrimes quan, de sobte, l'espantà l'inofensiu lladruc d'un gos que, a la vegada, la submergí més en la tristesa, per-

SANT JORDI '11

què ella no era capaç de comprendre el que l'animal intentava comunicar-li, de la mateixa manera que els joves ja no entenien el que ella els volia dir. Finalment arribà al seu destí, l'únic lloc on se sentia segura, la lúgubre biblioteca municipal. Desitjava intensament que el que havia viscut durant els darrers cinquanta anys no fos més que una mala passada dels mons onírics o que, almenys, la seva situació tingués remei. Tot i així, no calia que ningú li aixafés les seves il·lusions, ja que, perfectament, sabia que el seu respirar era cada cop més dèbil. Així doncs, per enèsima vegada, donà als seus llibres l'olor de les seves paraules i la seva sintaxi i, en acabar aquesta tasca, es dividí en tants fragments com exemplars que tractaven de la seva normativa hi havia a la sala. A continuació, deixà que les petites porcions s'endormisquessin en els seus respectius cofres. Desconeixia si aquell dia seria l'inici del seu son etern, però no estava nerviosa i s'adormí ràpidament amb l'ensucrat record de tots aquells que un dia van dir: “Aquesta és la meua llengua”.

Clara Martínez García
2n de batxillerat

Arts Plàstiques 2011

CIUTART. La ciutat i l'art

1r de secundària

Gina Cahís Raga
1r Premi

2n de secundària

Marc Berruezo Marcè
1r Premi

3r de secundària

Carles Torres Bruguera
1r Premi

4t de secundària

Maria Garcia Garau
Berta Vidal Molera
1r Premi

1r de secundària

Carlos Obdulia Martín
1r Premi

2n de secundària

Albert Riera Velasco
1r Premi

3r de secundària

David Torras Martín
1r Premi Ex aequo

3r de secundària

Marta Girbau Miralles
1r Premi Ex aequo

4t de secundària

Nina Riera Velasco
1r Premi

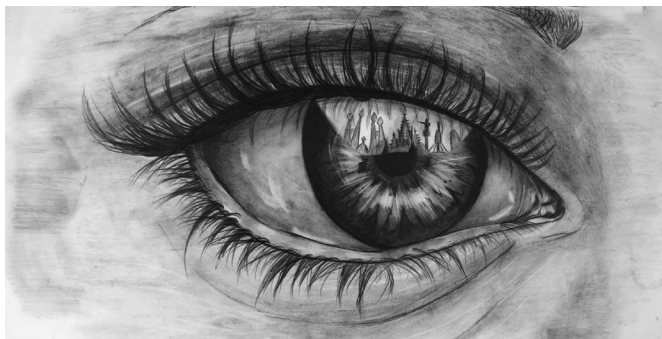
1r de secundària

Elena Bertomeu Goixens
Maria Blanch Conca
1r Premi

2n de secundària

Adrià Dalmau Górriz
1r Premi

3r de secundària

Paula López Garcia
1r Premi

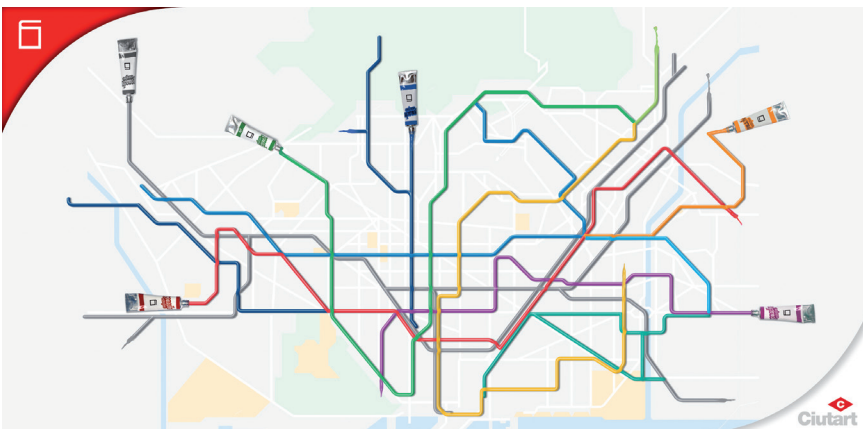
4t de secundària

Antonio Peso Vilella
1r Premi

1r de batxillerat

Clàudia Blanes Sallent
1r Premi

2n de batxillerat

Judit Saludes Julià
1r Premi

